ILARION IONESCU BĂRBATUL CU PUTERI MIRACULOASE

Dedic această carte memoriei mamei mele MARINA, fiica lui Gheorghe Marinescu, preotul de la care am moştenit harul dumnezeiesc al vindecărilor şi celelalte facultăţi paranormale. Ilarion Ionescu Pe când eram copil, să fi avut pe atunci vreo doisprezece ani, mama m-a chemat pe mine şi pe ceilalţi fraţi, şi ne-a arătat în curtea păsărilor o găină pe care trebuia s-o taie. Aşa că noi am încercat s-o prindem. Curtea era destul de mare şi plină de acareturi: coteţe, grajduri, magazii, plus o stivă de lemne şi un maldăr de crăci uscate. Găina urmărită de noi s-a dovedit destul de ageră, zbura când pe coteţ, când pe lemne, când pe deasupra capetelor noastre şi nici gând să se lase prinsă. Larma

din curte era amplificată de lătratul câinilor, de cotcodăcitul cocoşului şi al celorlalte păsări, care, speriate şi ele, se fereau din calea noastră. Fraţii mei alergau gâfâind după găină, când într-o parte, când în alta, fără sorti de izbândă. Atunci s-a produs ceva care mult timp m-a frământat şi nu i-am putut da nicio explicaţie: o forţă interioară m-a ţinut pe loc; am stat, am privit găina cu insistenţă şi, mental i-am poruncit să se oprească, am simţit că ceva din fiinţa mea se desprinde şi face corp comun cu găina care în acel moment a căzut la pământ cu aripile întinse. Şuviţe negre de păr mi s-au mişcat fără ca cineva să le fi atins şi un pârâit uşor, ca o descărcare electrică, mi-a brăzdat tâmplele. Unul dintre fraţi a ridicat găina şi a strigat victorios:

— Am prins-o!

— Nu ai fi pus tu mâna pe ea dacă eu nu i-aş fi poruncit să stea, i-am răspuns. Vorbele mele au stârnit o discuţie foarte aprinsă, la care au luat parte toţi cei de faţă. Fratele cel mic susţinea, şi era convins că, datorită oboselii, găina căzuse la pământ. Mama, fratele celălalt şi un vecin, ce se afla la noi, nu-şi puteau explica cum de fusese posibil, ca o pasăre până atunci aşa vioaie şi plină de viaţă să cadă brusc, ca lovită de măciucă. Şi atunci, ca o justificare a argumentelor mele, mi s-a cerut să repet scena, făcând să cadă de pe crăci o găină moţată. Grămada de crăci uscate pe care se retrăseseră o parte din găini era ceva mai departe. A trebuit să fac câţiva paşi, până am simţit iar în corpul meu acea învăluire ce-mi unea fiinţa cu pasărea vizată. Aceeaşi privire insistentă urmată de porunca scurtă:

„Cazi!”, de data aceasta spusa tare, în auzul tuturor. Pe capul meu am simţit părul mişcându-se, iar în urechi un zgomot de artificii aprinse, în timp ce pasărea moţată, cu aripile întinse ca de zbor, a căzut între crengile uscate. Curios este că deşi lângă ea mai erau şi alte păsări, niciuna dintre ele nu a căzut odată cu ea. Cei ce au asistat la aceasta. Întâmplare au rămas uluiţi, convinşi că un lucru necurat se întâmpla cu mine. Mama m-a luat de mana, mi-a şters cu o batistă broboanele de transpiraţie de pe frunte, m-a sărutat şi, cu lacrimi în ochi mi-a zis: „Ai darul de la Dumnezeu pe care l-a avut şi tatăl meu”. Despre acest bunic, care fusese preot în comuna Pleaşa şi pe care lumea îl poreclise Părintele Vraciu, se vorbea încă mult, deşi nu mai era în viaţă. Pe numele adevărat Gheorghe Marinescu,

părintele avea de la Dumnezeu darul de a vindeca multe boli, de a face anumite prorociri. În tinereţea lui fusese în Turcia, în Egipt şi Tibet. Îi urmase, la aceeaşi parohie, fiul lui, cu acelaşi nume. Preot evlavios, bun la suflet, dar fără. Însuşirile paranormale pe care le poseda tatăl său. Pe acest bunic nu-l cunoşteam decât din fotografii. Întâmplarea cu găinile adormite a făcut ocolul satului Floreşti, unde locuiam pe timpul acela cu părinţii, fraţii şi surorile mele. În joaca noastră copilărească, eu făceam unele fapte ieşite din comun. Într-o zi, am pus pariu cu un grup de copii că pot să intru în curtea vecinului Nuţă Alexandru, care avea un câine lup deosebit de agresiv. Câinele nu era legat în lanţ, poarta era închisă, fără să fie încuiată, iar la vecin acasă nu era nimeni. Asistat de grupul de

copii, ce se uitau printre ulucile gardului, am deschis poarta şi am intrat în curte. Casa era la vreo 10 – 15 metri de poartă. De pe prispa casei unde stătea, câinele s-a repezit spre mine cu o furie ce-ţi îngheţa sângele în vine. Copiii au dat chiote de frică şi au fugit înspăimântaţi. Câteva femei, atrase de ţipetele şi de larma din stradă, au alergat să vadă ce se întâmplă. Când au dat cu ochii de câinele care era groaza satului, aşezat cuminte la picioarele mele, şi-au făcut cruce, fiind convinse, cum aveau să spună mai târziu, că lucrez mână în mână cu dracul. Atunci când câinele a întâlnit privirea mea prietenoasa, dar foarte fermă, şi porunca de a se aşeza jos, în capul meu s-a instalat aceeaşi stare de încredere oarbă în forţele pe care de acum le simţeam manifestându-se din plin, prin înţepături în

vârful degetelor, transpiraţie abundentă şi căldură excesivă în tot corpul.

## OILE FURATE

Înainte cu câteva nopţi de a se întâmpla cele povestite, avusesem un vis foarte ciudat, care mi s-a întipărit foarte bine în memorie: se făcea că era o noapte înstelată şi eu pluteam în jurul unor pâlcuri de stele ce formau diferite figuri bine conturate. La un moment dat, stelele au dispărut şi eu am rămas într-un întuneric profund. Pribegind aşa prin spaţiu, fără nicio ţintă, mi-a apărut în faţă o fâşie de lumină, bine delimitată între două laturi de întuneric. În porţiunea luminată se afla o grădină înconjurată de ziduri în care era fixată o poartă de metal. În interiorul grădinii se aflau mulţi pomi înfloriţi, de diferite culori, predominând culoarea albă şi mov, pe jos un covor de

iarbă verde, despărţit în mijloc de-o alee formată din lespezi de marmură albă, strălucitoare. De undeva se auzea o slujbă religioasă şi o voce melodioasă repeta de multe ori: „Veniţi cei chemaţi la mine!” Pentru o clipă, poarta s-a deschis şi în grădină au intrat trei bărbaţi şi eu. Când poarta s-a închis cu zgomot mare, m-am trezit din somn. Pendula din perete a bătut de trei ori, indicând ora din noapte. N-am mai putut dormi, am stat aşa cu ochii deschişi, meditând la visul ce-l avusesem, fără să mă scol din pat. Mi-a venit atunci în memorie visul biblic al Faraonului, care, stând pe malul Nilului, a văzut ieşind din apă şapte spice de grâu pline de rod, înghiţite de şapte vaci slabe. Visul Faraonului îl tălmăceşte Iosif. Oare mie cine-mi va explica semnificaţia visului? M-

am gândit la părintele Victor, preotul satului nostru, care avea o cultură deosebită... Părintele m-a ascultat cu mult interes, şi mi-a zis: „Ai avut un vis de apostol, dar după toate faptele tale eşti un drac. Mai vino şi tu pe la biserică!” Avea dreptate părintele, eu nu eram un copil cuminte şi ascultător. Ba, dimpotrivă, eram rău, bătăuş, îmi alunecau ochii la bunurile altora şi nu mă lăsam până nu mi le însuşeam în mod necinstit. Nici cu învăţătura nu prea dam în ham. Aşa că numai sânge de sfânt nu-mi curgea prin vine. Şi totuşi, după întâmplările cu găinile, cu câinele fioros şi încă vreo câteva, alta a început să fie comportarea mea în familie şi în societate. Multă lume din sat venea la mine cu fel şi fel de probleme de sănătate. Era de-ajuns să pun mâna pe capul cuiva, care reclama dureri de cap, ca durerile să-i

treacă într-un mod miraculos. O vorbă de încurajare era de-ajuns ca să dea speranţe omului ce mă solicita. Într-o dimineaţă de toamnă, a venit la noi un oier, care voia neapărat să stea de vorbă cu mine. L-am ascultat, omul reclama furtul unor oi. Depusese o reclamaţie şi la postul de jandarmi, dar marea sa speranţă era în mine. Până atunci eu nu făcusem nicio descoperire de acest fel, nici măcar nu ştiam cum să încep. Omul era convins şi avea atâta încredere în mine încât această credinţă mi-a trezit atâta încredere puteri nebănuite şi convingerea că-l pot ajuta, deşi în realitate nu ştiam nimic în legătură cu cazul respectiv. L-am poftit pe un scaun şi m-am aşezat şi eu la masă, alături de dânsul. L-am rugat să-mi explice cum s-au petrecut lucrurile şi, în timp ce-l ascultam

stând cu coatele rezemate pe masă cu capul între palme, am simţit în tot corpul o vibraţie uşoară, urmată de o căldură. mare, ce se revărsa spre mine de undeva de sus. Valurile fierbinţi ce se împrăştiau în jurul meu mă legau cu fire nevăzute de omul de lângă mine. El începuse să povestească: „Am adus seara oile de la izlaz, le-am băgat în ţarc, le-am dat nutreţ în iesle, am legat poarta cu sârmă, iar pe Fane, câinele cel mare, l-am pus în lanţ la poarta din dos”. În timp ce-mi povestea, am simţit un ţiuit prelung în urechi, ca şi când cineva ar fi apăsat pe butonul unei sonerii nevăzute, am auzit o învălmăşeală de voci, ochii mi s-au închis şi un somn neaşteptat a pus stăpânire pe mine. Simţeam că mă cufund într-un întuneric adânc. Deodată, din înaltul cerului întunecat, au pornit spre pământ puzderie

de scântei, ce luminau spaţiul înconjurător. În lumina aceea vie, ca de magneziu aprins, am văzut clar o casă înconjurată de-un gard de nuiele, un staul în care erau multe oi şi am auzit lătratul lung şi gros al unui câine. Pe măsură ce scânteile se stingeau, lătratul câinelui devenea urlet de durere, ce se pierdea din ce în ce mai slab în noapte. O scânteie nu s-a stins, s-a dilatat, până ce a ajuns de mărimea unei stele şi lumina ei era galbenă ca de fosfor. La lumina aceasta, am văzut un câine mare, vânăt, ce se zbătea în lanţ şi din bot îi ieşeau clăbuci înroşiţi de sânge. Atunci, prin spărtura gardului de nuiele din dosul casei, au apărut doi oameni mascaţi, ce purtau pe cap câte-un ciorap tras până sub bărbie. Cel mai mare de statură a întins o mână, ce devenea din ce în ce mai mare şi mai lungă, până a ajuns şi

ea la staulul oilor. Aici, lumina stelei a slăbit mult, şi când intensitatea ei a revenit, am revăzut pe cei doi mânând oile spre şoseaua naţională, pe care au traversat-o, urmând drumul printr-o mirişte. Din nişte gropi mari de colectat gunoi, a apărut o căruţă cu doi cai, condusă de un om oacheş cu mustăţi mari. Aici firul filmului din gândul meu s-a întrerupt. Am simţit mâna vânjoasă a omului care mă zgâlţâia de zor, strigându-mă pe nume. Ochii mi s-au deschis, şi ca prin ceata, l-am văzut aşa, cu figura speriată, tot repetând întrebător: „Ai leşinat; Ţi-e rău? Ce s-a întâmplat?” Atunci, fără voia mea, am rostit cuvintele: „Mai lasă-mă să văd ce se întâmplă şi pe urmă te duci să-ţi iei oile”. Capul mi s-a lăsat uşor pe masă, valurile de căldură îmi inundară iar corpul. Steaua ce-mi dispăruse dinaintea

ochilor a apărut împreună cu tot alaiul. Acum vedeam numai căruţa cu cai în care erau trei oameni şi trei oi. Steaua lumina în continuare şi, la lumina ei blândă, vedeam bine drumul urmat de căruţă, care trecea prin dealul numit Semnul Dorobanţilor. A părăsit şleaul ce ducea spre o sondă, a traversat o şosea şi s-a îndreptat spre pădurea Ţigăneasca. Iar am fost trezit din vraja visului acesta, de data aceasta de mama, care mă trăgea tare de păr şi-mi spunea să mă trezesc. În jurul meu se strânseseră mulţi vecini. Am început să povestesc ce văzusem în timpul cât dormisem cu capul pe masă, afară, lângă cioban. Imediat au pornit câţiva oameni călare, împreună cu ciobanul şi şeful de post. Au găsit urmele căruţei şi, mergând aşa cum le explicasem eu, au trecut

şoseaua, au intrat în pădure şi, scotocind în stânga şi în dreapta, au găsit făptaşii într-un tufiş. Nu mai încăpea niciun dubiu că de undeva din Univers primeam prin intermediul creierului meu un transfer de energie ce mă punea în legătură cu evenimentele petrecute. După această prezicere, care se dovedise cât se poate de exactă, rămăsesem cu dureri de cap şi curând am picat bolnav la pat. Slăbisem mult şi nu mai aveam poftă de mâncare. La rugămintea mea, mama mi-a amenajat o cameră. mai în fundul curţii, unde să stau singur. Zgomotul, lumina prea mare mă deranjau. Nimeni nu mai avea voie să vină la mine. Mai tot timpul dormitam, între vis şi trezie. Începusem să mă dedublez, adică, mă vedeam stând, de exemplu, în pat, dar cel ce mă privea eram tot eu, privindu-mă

din alt unghi al odăii. Vedeam clar lucruri şi fapte ce se aflau sau se petreceau dincolo de pereţii camerei mele. Era de-ajuns să mă aşez cu coatele pe masă, cu capul în mâini şi, printr-un efort de voinţă, să-mi dirijez gândurile, cu ochii închişi, într-o anumită direcţie. Imediat tot corpul îmi vibra şi simţeam în cap şi în corp înţepături şi în acel moment eram în locul dorit, deşi nu părăseam încăperea. Odată, am făcut o experienţă care era să mă coste viaţa mamei mele: m-am aşezat la masa în poziţia pe care v-am descris-o de atâtea ori. Mi-am concentrat puternic gândul la un frate al mamei care murise de vreo opt ani. Mi l-am închipuit aşa cum îl văzusem eu ultima oară în viaţă. Am vrut să văd dacă-l pot aduce în camera la mine, deşi era mort. Printr-un efort de voinţă, pe fondul unei credinţe de

neclintit, după o lungă concentrare a gândului, mi-a apărut în faţă o rază de lumină formată din miliarde de particule fine, de culoare verde-albastră. Din această pulbere fină s-a materializat chipul unchiului meu. Pe măsură ce devenea mai vizibilă figura sa, eu simţeam că mă descompun, prefăcându-mă în particule fine de lumină. Nu ştiu cât a durat această secvenţă. M-au trezit strigătele mamei mele care intrase în odaie şi mi se prăbuşise la picioare. Ce se întâmplase de se umpluse de groază sufletul ei? Mama a spus: „Când am deschis uşa, l-am văzut pe Costică, fratele meu, în picioare, lângă masă, şi pe tine petrecut în umbră lângă el”. Trecuse o săptămână de la izolarea mea în camera din fundul curţii când am primit o vizită neaşteptată. A sosit, într-un automobil

decapotabil, directorul Societăţii Petroliere „Aurora”, din Floreşti, unde tatăl meu era angajat în funcţia de economist. D-I Atias era însoţit de un tânăr elegant După ce tânărul m-a consultat (atunci am aflat că era medic), s-a adresat mamei: „Doamnă, copilul e dotat de la Dumnezeu cu însuşiri deosebite, şi noi, la spital, avem mare nevoie de aşa ceva. Plătim transportul şi întreţinerea lui pe timp nelimitat”. Aşa s-a hotărât plecarea mea la Bucureşti.

MINUNEA DIN SALON

Spitalul Central era situat la periferia Bucureştiului, şi nu aşa cum îmi închipuiam eu, în mijlocul său, întins pe o suprafaţă mare, cu pavilioane frumoase, amplasate între pomi şi ronduri de flori bine îngrijite, cu alei despărţite prin gard viu, o adevărată oază de verdeaţă. Mie mi se amenajase

special o cameră la etajul doi, în pavilionul de neuropsihiatrie. Pe jos, era aşternut un covor cu chenare florale, un pat mare, lângă peretele cu cele două ferestre ce dădeau spre grădina cu pomi. O chiuvetă cu o oglindă deasupra, o masă cu două scaune şi un dulap pentru haine. Acestea formau mobilierul. Mâncarea mi se servea în cameră, de către o fată tânără, îmbrăcată într-un halat alb. Meniul era compus cam şaptezeci la sută din crudităţi, fructe ca desert, şi totdeauna miere de albine. Îmi plăcea camera şi m-am acomodat repede cu noul mod de viaţă. După instalarea mea în noua locuinţă, a venit dr. Cardaş cu o asistentă şi mi-a întocmit o fişă specială: doctorul dicta şi asistenta scria:

— Înălţimea: un metru şi… circumferinţa capului… au urmat cuvinte pe

care eu nu le cunoşteam, ca: parietal, occipital etc. Culoarea ochilor: albaştri cu nuanţe verzui; la aceste cuvinte, asistenta s-a uitat la dl doctor şi l-a poftit lângă dânsa.

— Priviţi de aici. Curios lucru, de-aici culoarea e nedefinită. Când eram cu faţa spre perete, ei îmi vedeau ochii de-o culoare închisă, iar cu faţa spre fereastră, culoarea irisului lua nuanţe albastre.

— Hm, un adevărat cameleon, şi aceasta face parte din particularitatea lui.

— Atunci ce scriu în fişă? „Albaştri”. A urmat dictatul în continuare: părul negru, foarte creţ. Aici am intervenit eu:

— Domnule doctor, când tună şi fulgeră sau când mă pieptăn la întuneric, prin părul meu apar scântei şi se aud uşoare trosnituri.

— Când te piepteni e normal să apară

scântei, datorită electricităţii statice. Dar când tună? Vom vedea. A urmat apoi un examen de laborator, unde mi s-au făcut fel şi fel de fotografii în întuneric şi lumină, care mai târziu au fost prezentate doctorilor, asistenţilor şi studenţilor. Noaptea am dormit bine şi am visat că zbor cu avionul. Dimineaţa am fost anunţat că peste o oră vine cineva să mă ia pentru a mă prezenta domnului doctor prof. Paulian. Căpătasem şi un halat curat, să-l iau pe mine, dar era măsura mare, şi a trebuit să întorc manşetele spre coate de două ori; şi boneta era mare, îmi cădea peste ochi. În salonul de jos, unde am fost dus, domnul profesor doctor Paulian aştepta într-un triciclu înconjurat de vreo zece doctori şi doctoriţe, fiecare cu câte un caiet în mână. Am zis: „Sărut mâna tuturor celor de faţă”

şi am vrut să-mi scot boneta de pe cap. La vederea mea, dl profesor s-a enervat, a tunat şi a fulgerat: – Am dat dispoziţie să i se confecţioneze copilului un halat şi o bonetă pe măsura lui, şi voi mi-l prezentaţi ca pe o paparudă?... După aceea, m-a examinat, m-a privit timp îndelungat în ochi, mi-a luat mâinile în palmele sale şi a spus ceva celor din jur, fiecare a consemnat în caiet. I s-au adus fişa şi fotografiile ce mi le făcuseră, le-a studiat şi le-a trecut celorlalţi doctori, care le-au dat din mână în mână.

— Cât priveşte schimbarea culorii ochilor e o iluzie optică transmisă asistentei, care s-a dovedit a fi un mediu excelent, de altfel, a zis dânsul. Doctorul Cardaş a consemnat aceasta observaţie în fişă. A fost chemată asistenta. Până să vină, profesorul mi-a spus: – Să te gândeşti că ai

ochii negri. Venită în grabă, asistenta a fost întrebată ce culoare a ochilor a trecut în fişa copilului? Dânsa s-a uitat la mine şi a zis:

— Domnule profesor, el are acum ochii negri, dar atunci avea ochii albaştri, cum am consemnat în fişă, a văzut şi dl dr. Cardaş. La dânsul culoarea irisului se schimbă ca la cameleon. O explozie de râs a împrăştiat voie bună în toată sala. Mi-am dat seama că înainte de a veni eu în salon se discutase mult despre mine. Şi problema cu culoarea ochilor l-a dispus pe profesor, care găsise aşa de repede un bun mediu receptiv în persoana asistentei. S-a adus, la ordinul dumnealui, dintr-un salon, o bolnavă pe targă, care gemea îngrozitor. Când a fost lăsată targa jos, dl profesor mi-a arătat cum să plimb palmele de la capul bolnavei spre

picioare şi să repet cuvintele: „De acum durerile îţi dispar, nu te mai doare nimic”. Pe măsură ce făceam acest lucru, bolnava a încetat să mai geamă, a deschis ochii pe jumătate, apoi i-a închis, un zâmbet i-a fluturat în colţul gurii şi s-a întors pe targă cu fata în jos. Atunci domnul profesor mi-a spus: „Fă-i pase!” (şi mi-a explicat că mişcările pe care le fac eu cu mâinile se numesc ştiinţific pase). De la ceafă la şolduri. M-am conformat şi, făcându-i pase, îi sugeram: „Când te vei trezi din somn, nu vei mai simţi dureri”. Pe măsură ce-i făceam pasele, simţeam că împrejurul meu aerul se mişca, deşi nu era aşa. Liniştea era profundă, nimeni nu mişca, se auzeau doar cuvintele repetate de mine (sugestia). Bolnava nu mai gemea, dormea profund, a fost dusă cu targa în salonul respectiv. Mi s-

a spus că de câteva zile gemea întruna şi, faptul că acum încetase, era o minune. Doctorii, care până atunci mă priveau cu suspiciune, m-au felicitat şi mi-au strâns mâna, asaltându-mă cu fel şi fel de întrebări, în special cele legate de activitatea mea paranormală. Între timp, în salon a fost adus alt bolnav, dar nu pe targă, ci pe picioare, însoţit de două surori medicale, care-l sprijineau din ambele părţi. A fost aşezat pe un scaun în faţa profesorului. Bietul om era numai piele şi os, privirea-i era tulbure şi din când în când scotea câte un geamăt reţinut. Rând pe rând, fiecare doctor l-a examinat şi rezultatul constatat îl consemnau într-un caiet. Bolnavului i s-a cerut să explice cum au apărut durerile, în ce împrejurare, de când şi care-i locul dureros.

— M-am trezit într-o noapte din somn cu dureri mari de cap, de altfel, cu câteva zile mai înainte, mai avusesem dureri, dar nu aşa mari. N-am dat mare importantă. Pe măsură ce timpul trecea, durerile deveneau de nesuportat. Mă doare tot capul, de la frunte până la ceafă, şi am ameţeli. Profesorul, după ce l-a consultat, s-a adresat celorlalţi doctori, cerându-le părerile – fiecare trebuind să pună diagnosticul. La urmă mi s-a adresat şi mie:

— Tu ce zici? Am ridicat din umeri, cum că nu mă pricep, dar dl profesor, cu un gest m-a împiedicat să vorbesc.

— Treci şi tratează-l cu pase magnetice deasupra capului. M-am conformat. M-am apropiat de bolnav, i-am luat capul în mâini şi l-am privit fix în ochii care parcă revărsau valuri de durere. M-am concentrat mult şi,

înainte de a să-i fac pasele, am simţit în tot capul tremuratul, starea de rezonanţă şi căldura ce se degaja din mine şi mă lega de omul din fata mea. Am cerut un scaun, pe care m-am aşezat, şi am început să-mi plimb ambele mâini, de la frunte spre ceafă. În timp ce palma stângă trecea prin dreptul urechii, simţeam în mână, până în extremităţile degetelor, înţepături. Am lăsat braţul mai jos, până s-a lovit de cap, deasupra urechii, şi am palpat până la un punct în care înţepăturile prin degete au devenit extrem de violente; în acelaşi timp, exact în acelaşi loc din capul meu, am simţit o durere vie. Mi-am întors fata către profesor şi am spus: „Aici e focarul durerii". Şi am arătat locul ce se afla deasupra urechii. În acelaşi timp, bolnavul a spus: „Acum durerea, domnule doctor, s-a

deplasat în locul în care tine mana, însă e mult mai slabă!” – Continuă pasele în locul acela şi caută să sugerezi bolnavului să adoarmă. Aşa am făcut şi, cu glas melodios, repetam: „Dormi, acum vei dormi, durerile îţi vor dispărea complet. S-a produs la un moment dat ceva neprevăzut. Una dintre fetele ce sprijineau bolnavul, fixându-l pe scaun, a adormit şi dacă în apropiere nu era un doctor tânăr şi cu prezentă de spirit ca s-o prindă, ar fi căzut şi nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Şedinţa a fost întreruptă. Bolnavul nu mai avea dureri, dar nu căzuse în somn hipnotic, în schimb sora de caritate, care fusese dusă într-un salon pe pat, a dormit până spre seară. Înainte de a ajunge în salon, bolnavul s-a aplecat, mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o, gest ce m-a făcut să roşesc, dar mai rău m-am simţit atunci când

a rostit cuvintele: „Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule doctor, că binecuvântate mâini aveţi”. Auzi, eu şi doctor, eu care n-aveam decât cursul primar absolvit şi cu o medie care nu-mi făcea cinste. După plecarea bolnavului, profesorul a început să comenteze cazul. În timp ce explica, cei din jurul său începuseră să caşte foarte des şi una dintre doctoriţe, nemaiputând rezista somnului ce o cuprinsese, s-a aşezat pe scaunul unde stătuse bolnavul, a pus capul în piept şi a început să sforăie. A trebuit s-o transporte undeva în salon să-şi termine somnul hipnotic în care intrase indirect. Şedinţa a fost întreruptă.

FATA MORGANA

Zilele se scurgeau repede şi eu deveneam din ce în ce mai cunoscut, nu numai în pavilionul respectiv, ci în întregul

spital, ba şi dincolo de el. Mi se confecţionase un costumaş, un halat şi o boneţică, albe ca spuma laptelui, lucrate impecabil, pe măsura mea. Administratorul spitalului avea instrucţiuni să se ocupe personal de mine, să fiu întotdeauna curat şi să nu-mi lipsească nimic. Pentru a-mi găsi pantofi albi, pe măsura piciorului meu, a trebuit să meargă cu mine în magazine cu vitrine încărcate cu fel de fel de lucruri frumoase, de m-a apucat ameţeala. Mi-a revenit în memorie dorinţa ce mă stăpânea să plec undeva departe de lume, să mă izolez de civilizaţia omenească, să devin sihastru. Tot gândind eu aşa, nu mi-am dat seama când vânzătoarea de lângă mine, care m-a ajutat să probez pantofii, a lăsat capul pe genunchii mei, făcându-se ghem lângă scaunul pe care stăteam. Lumea a

crezut că i s-a făcut rău. Celelalte vânzătoare au intervenit s-o ridice, a venit şi patronul. Fata refuza să se ridice, spunând că după bătaia violenta pe care i-o administrase soţul, rămăsese cu dureri mari în tot corpul, dureri care, lângă mine, îi dispăruseră în mod fenomenal. Administratorul a fost asaltat cu fel şi fel de întrebări referitoare la mine. Dintr-un colţ al magazinului, un domn îmbrăcat elegant şi încălţat cu pantofi ce scârţâiau la fiecare pas s-a apropiat de mine, mi-a întins mâna şi s-a recomandat: „Doctor Nicolau, autorul cărţilor de hipnotism, sugestie şi autosugestie". I-am strâns şi eu mâna şi mi-am pronunţat numele şi prenumele. Se arătă foarte surprins că nu citisem nicio carte de a sa. „Chiar nimic, domnule Ilarion? Atunci cum se face că, în momentul

în care fata s-a aplecat spre dumneata, ai întins mâinile spre dânsa ca un veritabil hipnotizator? Fără să vreau, am văzut scena şi am urmărit-o până când fata s-a făcut ghem lângă scaunul dumitale”. Probabil că şi eu, tot fără să vreau, am simţit furnicături în corp şi involuntar am întins mâinile spre fiinţa în suferinţă, gestul acesta săvârşindu-se printr-o putere dumnezeiască. Bineînţeles că discuţia aceasta nu putea continua în magazinul respectiv, cu atât mai mult cu cât şi aşa întâmplarea aceasta dereglase fluxul de vânzare. Doctorul Nicolau a cerut de la administrator unele relaţii despre mine şi, când a auzit că nu eram din Bucureşti, mi-a promis că mă va vizita la spital şi-mi va dărui o carte de-a sa. Şi s-a ţinut de cuvânt. La spital toată lumea mi se adresa cu „domnule doctor”. Acest

titlu aşa de înalt, care mi se atribuise pe nedrept, bineînţeles, numai în modul de adresare, nu mă mai supăra. Ba îmi făcea chiar plăcere. Dar, atunci când, pentru prima oară profesorul m-a văzut îmbrăcat de sus până jos în alb, cu boneţica pusă şmechereşte într-o parte, mi-a întins mâna şi mi-a zis zâmbitor faţă de toată asistenţa: „Ehe, colega, acum mai semeni a doctor, nu cum erai îmbrăcat cu halatul acela lung şi larg, de gândeam că fuseseşi prins de pe gârlă”. Am simţit că mi se urcă sângele la cap de ruşine. Auzi, „coleg”, cu cel mai mare neurolog al ţării. Îmi luasem rolul în serios, dimineaţa îi însoţeam pe studenţii care veneau să facă practică la spital, mergeam cu ei în saloane, luam temperatura bolnavilor, o treceam pe foaia de observaţie şi uneori mai făceam, fără să

ştie profesorul, pase magnetice unor bolnavi care erau în crize. De multe ori, noaptea, asistentele, în loc să cheme doctorul de gardă, pentru unele cazuri, mă chemau pe mine. Un pacient, după ce s-a simţit bine în urma tratamentului cu pase magnetice, a scos din noptieră ceva bani să mă răsplătească, bineînţeles că nu am primit. Asistenta, venind după mine, mi-a spus: „Fiţi practic, domnule doctor, primiţi banii. Că aşa se procedează”. Atunci prin cap mia stăruit o întrebare: Nu cumva de aceea mi s-au făcut buzunarele mari la halat? Aceste intervenţii medicale nocturne mi-au fost apoi interzise de către profesor, în urma unui incident neplăcut. Într-o noapte, o maşină a „Salvării” a adus un bolnav foarte furios. Doctorul care era de gardă căuta să-i facă o injecţie, dar era imposibil. Până să-l

lege în cămaşa de forţă, eu m-am postat în faţa lui, căutând să-l influenţez cu privirea, sugestionându-i să se liniştească. Furiosul m-a văzut şi s-a repezit la mine ca un câine turbat, zicând: „Tu ce beleşti ochii la mine. Mă?” şi până să-l oprească vreunul, mi-a administrat un pumn între ochi de-am văzut stele verzi. Am fugit cât am putut de frică şi nu m-am uitat înapoi. Aflând cauza cucuiului, profesorul mi-a zis: „Ţi-ai cam depăşit atribuţiile, «domnule doctor», şi te-ar fi putut costa chiar viaţa. De acum îţi interzic orice intervenţie de acest fel”. Prima şedinţă de telepatie s-a ţinut în sala mare a pavilionului. Ca mediu, mi-a servit asistenta Adina, cea care îmi completase fişa de observaţie cu doctorul Cardaş. Au asistat opt medici şi doisprezece studenţi şi studente. Mediului s-a dat un caiet şi un

creion. După care, profesorul Paulian i-a recomandat ca, acolo, în camera unde va fi dusă, să stea mai relaxată şi să deseneze pe caiet o pasare oarecare şi când va fi chemată, să vină cu desenul. După ce asistenta fost închisă în camera respectivă, domnul profesor mi-a spus să mă gândesc intens la un porumbel. M-am făcut ghem în fotoliu, mi-am luat capul între mâini, în aşa fel ca ochii să-mi fie acoperiţi şi mi-am rezemat coatele pe genunchi. Aceasta era poziţia în care eu îmi puteam concentra gândul cel mai bine. După puţin timp, prin întunericul creat în felul acesta, am auzit în urechi ţiuituri. Gândul îmi era concentrat la pasărea respectiva. O vibraţie puternică prin cap, apoi o lumină puternica, m-au transportat mental în camera unde asistenta se străduia să deseneze, nu prea

reuşit, porumbelul cu aripile întinse, ca şi când ar zbura. I-am sugerat să scrie dedesubtul desenului cuvintele „Porumbelul păcii” – oare mie de unde îmi venise în gând acest cuvânt „Pace”? —, căci pe timpul acela la noi în tară era linişte şi nu se pomenea de război. Am luat mâinile de pe ochi, m-am sculat în picioare şi am spus: „Domnule profesor, doamna asistentă n-are talent la desen, de aceea i-am spus să scrie dedesubtul desenului «Porumbelul Păcii». Când a fost chemată Adina şi a arătat desenul cu inscripţia respectivă a fost felicitată de toată asistenţa. A doua şedinţă: acelaşi loc, aceeaşi asistentă, acelaşi mediu. I-am spus unei studente să scrie ceva pe caietul său, în aşa fel încât să nu vadă nimeni ce scrie şi nici să spună cuiva ce a scris. Am chemat mediul, i-am spus să se

aşeze pe un fotoliu şi să ia o poziţie cât mai relaxata. I-am privit fix ochii şi i-am sugerat să doarmă şi, în timp ce doarme, să ne citească ce a scris studenta pe caiet, bineînţeles, fără să se uite în el. Am repetat de vreo şapte-opt ori cuvântul „adormi”. În timp ce-i făceam „pase”, de la cap spre piept, mediul a adormit, a lăsat capul în jos şi respiraţia i s-a accelerat. A trebuit să-i sugerez să-şi relaxeze respiraţia. Pe urmă am întrebat: „Vezi ce a scris X pe caiet? Uite, acum vezi, citeşte, hai citeşte! Mediul continua să doarmă şi să tacă. „De ce nu citeşti? Vorbeşte o dată!”. Mediul a deschis cu greu gura, care părea încleştată, şi a spus: „Dă-mi lumină, şi-ţi citesc”. Auzind, profesorul mi-a spus: „Las-o acolo, pe fotoliu, adormită şi mergi de citeşte tu în gând ce a scris studenta!” Aşa am procedat.

M-am apropiat de fereastra unde stătea studenta. A deschis caietul şi mi-a arătat ce a scris. În timp ce studenta deschidea caietul, mediul nici n-a aşteptat să citesc în gând fraza, că a şi început s-o rostească rar şi accentuat: „Dacă iau examenul cu succes şi dacă Victor mă iubeşte sincer”. Sala a răsunat de râsete. La comanda mea, mediul s-a trezit din somn. Profesorul i-a acordat o zi liberă, să se odihnească. După ce s-a restabilit liniştea, a ţinut să facă unele observaţii şi precizări asupra şedinţei. „După cum aţi observat, a spus dânsul, mediul n-a putut citi în caietul închis – deşi în alte ţări, cum ar fi de exemplu China, există la ora aceasta persoane care pot citi pasaje scrise în cărţi închise, aflate chiar în bibliotecă”. În şedinţa noastră, în momentul când caietul a fost deschis, lumina de pe

foaie a reflectat scrisul şi senzorii creierului mediului au fost pe recepţie. Am putea face aici o comparaţie cu fenomenul „fata morgana”, unde razele soarelui, fiind reflectate de unele straturi superioare ale atmosferei în deşert, fac ca o oază, care se află undeva departe, să fie văzută de beduinul însetat la o distanţă mult mai mică.

MORTUL ÎNVIAT

E bine să-ţi foloseşti darurile cu care Dumnezeu te-a înzestrat în scopuri umanitare, altfel orice rău vei face se va răsfrânge, până la urmă, asupra ta. Cuvintele acestea nu le-am înţeles eu cu mintea mea de adolescent, altfel nu m-aş fi apucat să procedez aşa cum am procedat la Şcoala de viticultură (astăzi Liceul de viticultură de la Valea Călugărească).

Bazându-mă pe puterea mea de sugestie, ordonam mental unor profesori să mă asculte numai ce învăţasem eu. Bineînţeles că figura nu mergea cu oricine. Pe prof. Mihail Cazacu şi pe directorul şcolii niciodată nu i-am putut influenta. În schimb, prof. Simionescu (Moşu), de geologie, şi prof. Panaitescu uşor cădeau sub influenta gândurilor mele. Elevii, care învăţau şi luau notele pe merit, m-au reclamat de multe ori, dar nu au fost luaţi în seamă. În ultimul an de şcoală, când toţi elevii se pregăteau de teze, a venit la mine un coleg, Coteanu Teodor, şi mi-a zis:

— Ascultă, hai să facem o şedinţă de hipnotism sau de spiritism, cum ştii tu, şi să întrebăm ce subiecte ne vor da la examen, în felul acesta n-o să fie nevoie să tocim toată materia! În şcoală aveam doi inşi care-

mi serveau ca medii în şedinţele mele. Unul era Ghilencea şi altul, Puiu. Am optat pentru ultimul. La orele şaisprezece, am început şedinţa de hipnotism în dormitorul mare al şcolii. Mediul a intrat uşor în stare de transă, dar nici acum nu înţeleg ce m-a făcut să repet în continuare cuvintele: „Adormi profund”, aşa, la nesfârşit, am repetat, deşi nu mai era nevoie. Rezultatul a fost groaznic: mediul a început să se zbată în pat ca o pasare tăiată, coşul pieptului făcea eforturi supraomeneşti să poată continua procesul de respiraţie, inima, când bătea puternic şi neregulat, când repede, cu simptome de oprire. O transpiraţie abundentă i se scurgea de pe cap şi frunte. Până atunci nu mi se întâmplase aşa ceva cu niciun subiect şi nu era prima dată când îl hipnotizam pe Puiu. În cazul acesta trebuia

să-mi păstrez calmul şi să sugerez subiectului să iasă din starea în care intrase. Profesorul de serviciu a intrat fuga în dormitor, anunţat fiind de către elevi că Puiu moare. Panica a luat amploare atunci când toate metodele folosite de profesor, palme peste faţă, oţet pe la nas etc., nu au dat niciun rezultat. A fost chemat directorul, care locuia în incinta şcolii. Dânsul a dat dispoziţie vizitiului Afanase să înhame caii la trăsura şcolii şi Puiu a fost transportat la spitalul Predingher, însoţit de un profesor. Eu m-am ascuns ca un laş la prietenul meu Boieroiu Dumitru, din sat, până seara. când s-a dat stingerea la şcoală. Toţi elevii comentau evenimentul, unii mă felicitau pentru forţa hipnotică, alţii din „lichea" nu mă scoteau, şi uite aşa, până după miezul nopţii, se strânseseră elevi din toate

dormitoarele la mine. În noaptea aceea, am dormit foarte puţin, mă frământau două probleme: una era situaţia sănătăţii celui hipnotizat şi a doua consecinţele ce la voi trage în urma celor întâmplate. În mod sigur, nu puteam să scap nepedepsit, şi pe timpul acela se practica pedeapsa „douăzeci la fund”. Aceasta metoda consta în următoarele: te aduceau în faţa careului format din elevi, unul foarte voinic te lua în spate şi tu, „victima”, trebuia să pronunţi fraza: „Adu, Doamne, din Buzău, douăzeci sau douăzeci şi cinci la fundul meu”. După ce pronunţai asta, un coleg mai mare sau un profesor te croia la fund cu o funie din cânepă de câte ori erai obligat să dai comanda. Metoda nu era prea civilizată, dar era de mare efect. Ca să scap nepedepsit, mi-am pus în minte un plan pe care nu-l

putea îndeplini oricine. Am hotărât să-mi sugestionez o stare de catalepsie. Mai practicasem aceasta metodă odată, când tatăl meu hotărâse să mă pedepsească, şi s-a lăsat păgubaş. Deci, la treabă. Cum au părăsit elevii dormitorul, mergând să servească ceaiul, eu m-am aşezat pe pat, peste pătură, aşa echipat cum eram. Am fixat cu ochii un punct în tavan, mi-am concentrat puternic gândul acolo şi, cu încredere mare în reuşita mea, mă autosugestionam mental: „Acum intru în stare de catalepsie, picioarele şi tot corpul îmi amorţesc, devin tari ca fierul, îmi păstrez voinţa de control asupra mea, simţurile îmi rămân în stare trează, voi ieşi din această stare când doresc”. Şi aceste comenzi asupra mea au continuat până când, într-adevăr, începând de la picioare

până la cap, furnicături puternice puseseră stăpânire pe mine. A urmat starea de înţepenire a muşchilor, ultimii cuprinşi de amorţeală fiind muşchii fetei şi ai pleoapelor. Bătăile inimii s-au rărit mult şi de abia le percepeam eu. Respiraţia aproape că nu se mai producea, în schimb, vedeam tot, auzeam tot ce se petrecea în jurul meu dar, ori eu, ori un bolovan, tot una era. Nu ştiu exact cine a fost primul care m-a găsit în starea aceasta, dar am auzit în jurul meu multă hărmălaie. Am văzut fata directorului crispată, parcă mai îmbătrânită, dând ordin:

— Căutaţi pe lângă el şi pe sub pat, poate că există vreo sticluţă din care să fi băut vreo substanţă otrăvitoare. (Noi, la şcoală, lucram cu asemenea substanţe otrăvitoare, cu care stropeam plantele şi

pomii contra dăunătorilor).

— Domnule director, a sosit Afanase cu trăsura, a anunţat un elev. Doi vlăjgani puternici m-au transportat afară, ţinându-mă unul de cap şi altul de picioare. Bucătăreasa, când m-a văzut aşa înţepenit, ca o scândură, tot striga la o femeie de serviciu să vină repede c-o lumânare şi un chibrit, că aşa este creştineşte să-mi dau duhul, cu lumânare aprinsă la cap. Toţi elevii erau în curtea şcolii şi căutau şi ei să fie de folos cu câte ceva în asemenea situaţii. Problema mare era cum să mă aşeze în trăsură aşa înţepenit? Până la urmă s-a găsit soluţia: am fost aşezat cu capul într-un colţ al trăsurii, cu corpul în diagonală, sprijinit cu picioarele în colţul de jos şi la mijloc mi-au pus o pernă. Profesorul Iencuţu, care mă însoţea, s-a aşezat pe

capră, lângă vizitiu. Alături de mine s-a aşezat un elev cu părul alb ca neaua, Zaharia; el avea misiunea să mă ţină, dacă e nevoie, să nu mă răstorn. După ce am trecut de localitatea Chiţorani, am vrut să-mi verific puterea de revenire la starea normală. Pentru aceasta am comandat mental degetelor de la piciorul drept să se mişte; deşi puţin stânjenite de bocanc, s-au mişcat. „Deci e pe bune”, mi-am zis. Aproape de Ploieşti, mi-am comandat mental ieşirea din starea de catalepsie. Corpul, membrele superioare şi inferioare au revenit la normal. Până să sesizeze Zaharia ce se întâmplă cu mine, am respirat adânc şi am sărit din trăsură iute, ca un iepure. Atâta a putut pronunţa, cu uimire, profesorul: „Uite-l că a înviat şi a plecat”. Am fost exmatriculat din şcoală pentru

influenţă nefastă asupra profesorilor şi elevilor, dintre care unul se îmbolnăvise psihic. Degeaba a insistat tata să fiu iertat şi reprimit în şcoală, că dorea mult să mă fac inginer agronom. Dl director nici nu voia să audă, motivând că din toate promoţiile de elevi ce i-au trecut prin şcoală, niciunul nu i-a provocat atâtea supărări şi emoţii cum i-am pricinuit eu. Şi avea dreptate, de-ar mai trăi, să-i sărut mâna şi să-i cer iertare. Atrag atenţia celor ce vor urma indicaţiile mele – pentru a se iniţia asupra fenomenelor PSI – să nu practice catalepsia, fiind extrem de periculoasă.

MINUNEA DE LA MOARA DOMNEASCĂ

În uzina „Concordia", unde mă angajasem, am devenit curând vedetă. Forţa misterioasă care clocotea în mine mă

îndemna mereu la acţiuni ieşite din comun. Odată, era nevoie să fie fixată în universalul unui strung o piesă foarte mare. Macaraua de serviciu era defectă şi până să fie reparată, inginerul Colfescu, presat de timp, a strâns o parte dintre elevi pentru a ridica piesa. Ne-am aşezat roată în jurul strungului: în dreapta mea erau Pavel Ghiţă, Andrei Brumărescu, Alexandru Baum, în stânga Alexandru Bădişteanu, Nelu Perieru şi Mândricel. Inginerul s-a uitat la mine, a şoptit ceva maistrului Taşcă şi a zis: „Hai, Fachirule, să-ţi văd forţa”. Nu ştiu la ce forţă s-a referit, că aici nu era nici loc şi nici timp de glumit. Totuşi, am ridicat, ca la comandă, mâna stângă deasupra capului, cu degetele răsfirate, în timp ce prin capul meu simţeam revărsarea forţei din adâncul universului, care de atâtea ori mă ajutase la

înfăptuirea dorinţelor. Am străfulgerat cu privirea pe toţi din jurul meu şi cu mâna dreaptă arătând spre piesă, am zis tare: „Înalţă-te la locul tău!” Ca prin ceaţă, am zărit piesa ridicându-se, fără ca cineva să pună mâna pe ea. Odată cu mine, toţi din jurul meu au văzut la fel. În realitate, piesa nu se mişcase niciun milimetru din locul ei. Acest fenomen de „fata morgana” nu a durat decât o clipă, fiindcă zgomotul specific uzinei nu era propice unei şedinţe de fachirism. Din toţi cei ce erau de faţă, unul singur, Roman, nu a văzut piesa ridicându-se. Oare ce se întâmplase?... Să se fi scurs, oare, în pământ fluxul magnetic transmis de mine prin ţeava de metal de care el se ţinea?... Era posibil ca ţeava să se fi comportat ca un paratrăsnet. Dacă este aşa, avem dovezi că forţa misterioasă care

se revarsă din Univers nu este totuna cu undele biochimice ale creierului, cu ajutorul cărora se realizează fenomenele de telepatie. S-a verificat, de altfel, că unda telepatică nu este influenţată de niciun obstacol din natură, şi nici nu suferă fenomenele de reflexie sau de refracţie. În mai puţin de zece minute, toată secţia „Muniţii” aflase de marele eveniment. Până spre prânz, vestea se dusese şi la celelalte secţii. De acum, devenisem arhicunoscut, dar puţini erau cei ce-mi spuneau pe nume – mi se zicea Creţu, că aveam părul foarte negru şi creţ, Nostradamus, Fachirul – cei de la strungărie şi maistrul Chiru îmi spuneau Rasputin. Numai bunica prietenului meu, Petre Ciupală, îmi spunea Sfântu, şi asta pentru că o scăpasem de o paralizie mai veche, ce-o ţinuse imobilizată

la pat ani de zile. Acum putea merge, putea croşeta, îşi făcea diferite treburi prin casă. Părinţii lui Petrică mă iubeau, mă respectau şi obişnuiau să spună că eu le-am adus lumina bucuriei în familie. Nu vreau să vă plictisesc cu atâtea povestiri, dar în decursul celor şaptezeci de ani au fost atâtea, că mi-ar trebui mult timp, multă hârtie şi cerneală pentru a le scrie. Şi dacă, totuşi, vă mai explic câte ceva, o fac pentru ca dumneavoastră, în special cei ce veţi urma indicaţiile mele pentru iniţiere, să aveţi un bogat material la îndemână, de unde să puteţi trage unele concluzii.

GÂNDUL CA MEDICAMENT

Iată şi un alt exemplu: ultima şedinţă înainte de a pleca pe front, voluntar, în Marina Regală Română. Cel mai bun prieten al meu din uzină, Stan Gheorghe, strungar

de înaltă clasă, era cu vreo şapte ani mai mare decât mine. El se căsătorise de curând cu o fată de la Moara Domnească, care avea un frate în vârstă de douăzeci şi trei de ani, paralizat la pat de vreo şapte ani. Bietul paralitic, auzind de la cumnat câte minunăţii, vindecări şi profeţii făcusem, uneori povestite cu înflorituri şi exagerări, şi-a îndreptat gândul tămăduirii cu multă credinţă spre mine. Ştiam că această credinţă, atât de adânc înrădăcinată în creierul lui, însemna reuşită sută la sută. Am anunţat familiei bolnavului data când mă voi deplasa acolo. Până atunci, însă, am transmis unele indicaţii în scris, pe care pacientul urma să le respecte. Printre acestea, să repete în fiecare zi de trei ori – dimineaţa, la prânz şi seara –, următoarea frază: „Dumnezeu s-a îndurat de mine, mi-a

venit timpul vindecării – o forţă dumnezeiască transmisă mie prin… (aici era scris numele meu de botez), mă va vindeca”. Scrisă cu litere mari, fraza aceasta urma să fie fixată pe perete, lângă candela mereu aprinsă, în aşa fel ca bolnavul s-o poată citi uşor. Şi, iată-mă, după o săptămână, ajuns cu prietenul meu în comuna cu pricina. Mi-am dat seama de departe unde se află casa bolnavului, pentru că, imediat ce-am dat colţul străzii, am văzut furnicar de lume la o poartă. Când ne-am apropiat, am auzit strigându-se cuvintele: „Vine, vine, este cu nenea Stan!”, striga un puşti, ce se grăbea să ducă vestea sosirii noastre. Dar, Doamne. ce decepţie pe biata adunare, compusă în majoritate de femei în vârstă, curioase; mai erau şi tinere, dornice să afle numele viitorului soţ, câţiva

oameni cu probleme şi o droaie de copii de toate vârstele. Toţi se aşteptau să vadă un bătrân cu barbă, ca sfinţii din icoane, şi nicidecum un tânăr cu păr zbârlit şi plin de praf de sus până jos. Mulţi au părăsit curtea, ducându-se la treburile lor. Nu am intrat direct în odaia bolnavului, pretextând că sunt obosit şi am cerut ceva de mâncare. Din cauza căldurii mari, aproape toate geamurile şi uşile casei, chiar şi uşa bucătărioarei de vară unde mă instalasem, erau deschise. Mi s-a adus imediat o strachină cu friptură de pasăre rumenită, stropită cu mujdei de usturoi şi o oală cu vin negru. O bătrână, ce sta în pragul uşii şi mă spiona, s-a adresat celor din spate: „Maică, e rupt de foame!” Ca un ecou, din gură în gură, se auzi „E rupt de foame”. Nu m-am apropiat de friptură. Am cerut o cană cu

lapte şi, în timp ce sorbeam liniştit, căutam să-mi concentrez gândul la forţele divine, cerându-le ajutor pentru reuşită. Din pragul uşii, bătrâna spioană a anunţat: „Acu bea laptele cu poftă”. Vorbele au fost repetate de gura celor de-afară, ca un sobor de preoţi, până spre poartă. „Acu bea laptele cu poftă”. Când m-am simţit stăpânit de harul reuşitei, am intrat în camera bolnavului. Am zăbovit puţin în faţa icoanei ce-l reprezenta pe Iisus vindecându-l pe Slăbănogul din Capernaum. Niculaie, aşa era numele bolnavului, zăcea fără vlagă şi fără putinţa de a face vreo mişcare. Mama lui, îmbrăcată în negru, lângă pat, mi-a arătat cuvintele scrise, pe care, spunea dânsa, toată noaptea le repetă; le-au învăţat toţi ai casei. L-am privit mult în ochi pe Niculaie, în timp ce, cu mâna stângă

îndreptată spre candela din perete şi cu cea dreaptă spre capul băiatului, i-am ordonat să citească sloganul. Deodată, în ochii lui s-au aprins luminiţe stranii, care, i-au luminat fata şi, în timp ce a zis „Dumnezeu s-a îndurat…” eu am completat: Da, Niculaie, s-a îndurat, ridică-te. De-acuma eşti vindecat”. O sforţare supraomenească din partea lui, urmată de un uşor balans şi, încet, picioarele au fost aduse cu genunchii la gură. Ajutat de mine, sprijinindu-l uşor, a părăsit patul, făcând doi paşi. Mersul îi era tremurat şi nesigur. Mamă-sa a leşinat şi, cu greu şi-a revenit. Femeile care priveau de-afară, stând cu coatele rezemate pe ramele ferestrelor, au prins să ţipe cât le ţinea gura: „S-a ridicat Niculaie din pat, oamenilor, minune dumnezeiască, l-a vindecat pe Niculaie!” Afară, îmbulzeală

mare; se striga, se comenta, fiecare căuta să apuce un loc cât mai bun, de unde să vadă cât mai bine. Atâta a făcut Niculaie: doi paşi. Dar aceşti doi paşi, pentru oamenii din jur însemnau adevărata minune. Pentru o vindecare completă trebuiau mai multe şedinţe şi o gimnastică medicală judicioasă, care să redea muşchilor atrofiaţi vigoarea. Fiecare dintre cei prezenţi încerca măcar să mă atingă. Femeile îngenuncheau şi-mi sărutau mâna. Lumea care se adunase din nou, nu mai avea loc în curte. Această agitaţie nefirească a atras atenţia şefului de post, care s-a prezentat împreună cu o doamnă îmbrăcată în halat alb. După o scurtă discuţie, mi s-a spus să părăsesc imediat comuna respectivă.

INIMĂ VRĂJITĂ

Mă aflam în centrul oraşului Ploieşti,

când am zărit-o pe sora mea, Melania, însoţită de o colegă de la Gimnaziul Industrial, trecând spre casă. Erau pe trotuarul de vizavi. Nu m-au văzut, în schimb, eu am remarcat frumuseţea deosebită a colegei sale. Nu o cunoşteam. Seara, acasă, am discutat cu sora mea despre ea şi am rugat-o să mi-o prezinte. A râs şi mi-a replicat: „E foarte mândră, nu stă de vorbă cu băieţii, deşi mulţi elevi îi aţin calea, dar nu dă atenţie nimănui”. A rămas ca a doua zi, la orele când fetele ies de la şcoală, Melania să treacă, cu colega, prin fata halelor, iar eu să fiu pe-acolo, ca din întâmplare. Evenimentele au decurs aşa cum le-am regizat seara. Nu-ţi Iordache, cum s-a recomandat eleva, era întruchiparea perfecţiunii feminine, împrăştiind în jurul ei lumina fericirii. În

timp ce m-am recomandat, ţinându-i măna într-a mea, i-am fixat cu privirea ochii frumoşi şi i-am sugerat fulgerător, mental, cuvântul „iubeşte-mă”. Expresia fetei ei a devenit întrebătoare şi a înclinat uşor din cap. Era răspunsul formei inconştiente la comanda creierului meu. De-acum, ştiam precis şi simţeam că exercit o influentă asupra ei, dar ca să-i subjug pe deplin voinţa mai trebuia ceva. Ne-am despărţit. Seara nu am mâncat. Am urcat în camera de la etaj, unde locuiam singur şi, până s-a întunecat, am practicat exerciţii speciale de respiraţie şi autosugestie. Când s-a întunecat bine, m-am aşezat pe pat şi, prin voinţă, mi-am concentrat gândul asupra chipului gingaş al fetei şi i-am dat, mental, diferite sugestii. A doua zi, când sora a venit de la şcoală, mi-a mărturisit că Nu-ţi s-a

interesat foarte mult de mine. Următoarea zi am ţinut post negru; doar spre seară am băut un ceai, iar când s-a întunecat, am urcat în camera mea. Am deschis larg ferestrele, m-am aşezat pe pat şi am început exerciţii yoghine de intrare de intrare în transă hipnotică, printr-un efort deosebit de concentrare a voinţei şi dirijare a gândurilor asupra chipului fetei respective. Deodată, am auzit cum în tavan a trosnit o grindă şi, odată cu trosnitura, valuri de căldură, însoţite de vuiete, s-au revărsat asupra mea. La fiecare bătaie de inimă, valuri de materie fluidică se depărtau în mişcări ondulatorii, antrenând cu ele corpul meu, care de acum se supunea altor legi universale izvorâte parcă din altă lume. Miliarde de particule fine au pornit în toate direcţiile şi, odată cu ele, eu am fost parca atras într-o cameră

modest mobilată: un şifonier vechi, un pian uzat, sprijinit de o lădiţă. Ceasul din perete, de forma unei farfurii, avea cifrele şterse de vreme. Într-un pat cu tăblii înalte, dormea, învelită până la gât cu un cearşaf alb, fata la care îmi concentrasem gândul. Capul îi era puţin înclinat şi buclele părului în dezordine pe pernă formau un desen nedefinit; dincolo de pat, pe-o măsuţă, se aflau, într-o glastră, flori multicolore, frumoase şi fragede. Deodată, totul a început să se mişte, prefăcându-se în pulbere fină, strălucitoare, ondulându-se ca valurile mării. Nimic nu a mai rămas la locul lui, în afară de icoana înnegrită de vreme. Particulele de lumină care mă purtau au început să dispară şi m-am trezit în camera mea, gemând. Tot timpul cât am stat în stare de transă, am privit capul fetei şi i-am dat următoarea

sugestie: „Vino mâine, la ora cincisprezece, în faţa Administraţiei Financiare”. Alesesem ora aceasta, ştiind că fetele de la şcoală aveau atunci practică la ţesut covoare. A doua zi, în jurul orei cincisprezece, am văzut-o pe Nu-ţi îndreptându-se spre mine. Nu mai avea mersul ei frumos ca de regină, păşea ca o somnambulă, iar faţa îi era gălbejită. S-a sprijinit de umărul meu şi, fără să o întreb pe ceva, mi-a spus: „Mi s-a făcut rău în şcoală şi am rugat-o pe doamna profesoară de lucru să-mi dea voie să plec. Drumul meu nu trece pe aici, dar inima îmi spunea că tu mă aştepţi în acest loc”. Am condus-o până la Biserica Sf. Vasile şi m-am retras, nu înainte de a-i da o nouă întâlnire. Prietenia şi întâlnirile noastre au durat trei săptămâni. Eram stăpân pe voinţa ei şi se supunea orbeşte voinţei mele. Dar, de câte

ori mă gândeam la fapte urâte, de atâtea ori îmi răsuna în urechi vocea bătrânului meu profesor: „Ţi-a dat Dumnezeu un har pe care nu-l are orice muritor. Dacă-l vei folosi pentru binele oamenilor, bine vei avea toată viaţa, dacă nu, vei fi pedepsit când nici cu gândul nu gândeşti”. Spre sfârşitul celei de-a treia săptămâni, de când eram prieten cu Nu-ţi, mi s-a întâmplat ceva la care mă aşteptam cel mai puţin sau deloc. După ce ne plimbaserăm puţin prin spatele bulevardului (pe timpul acela nicio elevă nu avea voie să se întâlnească sau să se plimbe cu vreun băiat, iar patrulele şcolare îşi făceau serviciul de depistare foarte conştiincios), Nu-ţi a pornit spre casă, şi nu ştiu dacă s-a depărtat prea mult, când de după castani mi-a apărut în faţă o doamnă. „Tinere, a spus dânsa, aş dori să-ţi vorbesc”,

şi m-a tras de mână pe o alee din dosul bulevardului. După ce ne-am aşezat pe o bancă liberă, şi-a aprins o ţigară şi a început să mă interogheze: cine sunt, la ce şcoală merg, de unde cunosc domnişoara cu care m-am plimbat etc. Mi-am dat seama că e mama fetei. M-am ridicat în picioare, i-am luat mâna, i-am sărutat-o şi m-am recomandat. Gestul meu a surprins-o. M-a rugat ca a doua zi, la ora şaisprezece, să vin cu sora mea la dânsa. Dar să fiu cavaler, să nu spun nimic despre întâlnirea noastră, ca nu cumva Melania s-o informeze pe Nu-ţi. Pe un petic de hârtie mi-a scris adresa: Iordache Ecaterina, str. Arcului nr. 47. A doua zi, la ora stabilită, eram la adresa respectivă. Doamna mă aştepta la poartă. Sora mea nu ştia ce să creadă, căci eu îi spusesem altceva. Am fost invitaţi în camera

în care Nu-ţi îşi făcea lecţiile. Surprinsă de prezenta noastră, la care nu se aştepta, a scos un strigăt de uimire şi s-a ridicat să ne întâmpine. De data aceasta cel mai surprins am fost tot eu, am recunoscut camera pe care o văzusem cu trei săptămâni în urmă, în starea aceea de transă. Pianul, şifonierul, patul şi totul, dar totul aşa cum le văzusem în vis, erau acum în faţa ochilor mei, Mi-am zis, în gând: Exista un Dumnezeu! Lui Nu-ţi nu-i venea să-şi creadă ochilor că eu mă aflam acolo, împreună cu sora mea. Ca să o scoată din încurcătură şi să arate că nu-i supărată de prezenta noastră, mama ei ne-a urat un „bun venit” şi ne-a invitat să ne aşezam. În timp ce serveam dulceaţa, am vorbit despre lucruri legate de activitatea din şcoală. Apoi, doamna a invitat fetele la bucătărie, să pregătească o cafea şi, rămaşi

între patru ochi, mi s-a adresat: „Sunt o femeie văduvă, cu o situaţie materiala destul de modestă. Singura mea mângâiere şi speranţă a bătrâneţelor este fata aceasta, unicul meu copil. O iubesc ca pe ochii din cap şi fac sacrificii mari s-o pot întreţine la şcoală. Dar, de vreo trei săptămâni, s-a întâmplat ceva în căsuţa noastră, liniştită până atunci. În noaptea de care-ţi vorbesc, fata mea, care dormea liniştită de obicei, a dat buzna în dormitorul meu, spunându-mi cu groază că cineva a dat la o parte perdeaua de la geam, deşi geamul era închis, şi că parcă umbla la toate lucrurile din casă. Crezând că a fost un vis urât, am luat-o de mână, liniştind-o, şi am mers cu ea în cameră să-i arăt că nu-i nimic. Îngrozită, am constatat că florile pe care eu le culesesem seara din grădină şi le aşezasem

frumos în glastră, acum erau ofilite şi pârjolite de parcă ar fi trecut peste ele o vâlvătaie de foc. Limba ceasului din perete căzuse, iar ceasul stătuse, deşi eu îl întorsesem seara. Am aprins lumina de afară şi, prin geam, am văzut câinele care scheuna cu botul îndreptat spre stele. N-am spus nimic fetei. Dar frica s-a cuibărit în sufletul meu şi mă făcea să tremur din tot corpul. Una din corzile pianului s-a rupt, provocând în odaie un sunet strident. Ce se întâmplase? Doar nu pusese nimeni mâna pe pian. Fata avea dreptate, cineva nevăzut, un duh rău, bântuia în odaie. „Dar tu de ce tremuri, mamă?” m-a întrebat fata. Ca să nu o sperii şi mai mult, i-am spus un neadevăr:

— Mi-e frig şi, ca să ne încălzim, ne vom culca amândouă, în dormitorul meu. Între timp, au sosit fetele de la bucătărie cu

cafeaua. „Până se răcesc cafelele, a zis doamna, mergeţi amândouă să adunaţi flori din grădină”. Era un pretext ca să rămânem singuri. Apoi, a continuat: „După ce am verificat uşile să văd dacă sunt încuiate, am lăsat aprinsă lumina de afară şi am trecut în dormitor. Fata a adormit repede, iar eu am rămas cu lumina aprinsă până la ziuă. N-am mai putut adormi. Priveam cu milă fata, care mai mult se zvârcolea decât dormea. A repetat, aproape inteligibil, cuvintele: «Vin în mod sigur, vin la ora cincisprezece.» Nu ştiam ce să fac. S-o trezesc din somn, şi aşa destul de agitat sau s-o las să doarmă? A doua zi am urmărit-o, pas cu pas, fără să ştie. Am văzut-o cum a ieşit din şcoală înainte de terminarea programului, şi s-a întâlnit cu un băiat, acolo, în faţa Administraţiei Financiare, exact la ora

cincisprezece, cum pronunţase în vis. Nu m-ar fi îngrijorat întâlnirea. La vârsta ei, de şaisprezece ani, are dreptul să se întâlnească cu un băiat. M-a supărat, însă, faptul că sentimentul ei era ceva forţat, dictat din afara personalităţii ei. Aşa se face că fata şi-a schimbat brusc şi comportamentul. Ea, care întotdeauna îmi spunea adevărul, acuma a început să mă Asta mă doare cel mai mult. Nu ştiu şi nici nu-mi dau seama prin ce mijloace ai pus stăpânire pe sufletul ei curat! V-am urmărit mereu, fără ca voi să ştiţi. Te-ai purtat ca un cavaler cu fata mea, asta m-a bucurat mult şi mi-am dat seama că nu urmăreşti un scop anume. Să nu crezi că ieri, când te-am acostat şi te-am întrebat cine eşti, nu ştiam nimic despre tine. Oho, ştiu câte nu-ţi închipui tu, căci m-am interesat pe toate

căile. Ce fel de vrăjitorii faci? Cine te-a învăţat? Lasă sentimentele să se deruleze normal, de la sine, fără să le forţezi tu, şi atunci o să fie bine”.

Şi-a stins încet ţigara, strivind-o pe-o scrumieră, şi a continuat „Am fost la bătrânul preot de la biserica Sfântu Vasile şi am hotărât ca săptămâna viitoare să vină la noi să facă o sfeştanie în casă, pentru îndepărtarea duhurilor rele”. Profund mişcat, m-am aplecat, i-am luat mâna doamnei şi i-am sărutat-o. „Fiţi convinsă, i-am spus, că, de-acum, fiica dvs. Îşi va găsi liniştea sufletească. Eu sunt cel care i-a perturbat mersul normal al vieţii şi tot eu i-l voi reda”. Şi m-am ţinut de cuvânt.

MOARTEA HIPNOTICĂ

Războiul era în toi. Coloane nesfârşite de ostaşi mărşăluiau prin oraş, îndreptându-

se spre front. Concomitent, armata motorizată, compusă din camioane cu şenile şi tancuri grele, scrijelea asfaltul străzilor, făcând să tremure pământul sub greutatea lor. Mă opream pe loc şi urmăream cu privirea mândreţea aceasta de tineri, floarea României, care urma să primească botezul focului, acolo în răsărit, unde încleştarea cu inamicul era disperată. Câţi dintre ei se vor mai întoarce teferi? câţi vor veni schilozi şi câţi dintre ei vor îngrăşa cu trupurile lor pământul nesătul de sânge? Totuşi, un gând puternic şi o dorinţă comună uneau această oaste în deplasare: apărarea hotarelor tării şi întregirea neamului românesc. Pentru acest ideal plecase din casa noastră la război tata, care era ofiţer în rezervă şi se afla la o unitate de infanterie pe zonă; de asemenea, plecase

Gicu, fratele cel mare, plutonier la Regimentul 1 transmisiuni şi alt frate, Mircea, maistru aviator la Flotila de vânătoare şi bombardament. Ce dornic eram să plec şi eu pe front, dar nu aveam decât 18 ani, şi aceştia încă neîmpliniţi. Dar, iată, că mi s-a împlinit dorinţa curând. Ziarele anunţau pe prima pagină, cu majuscule, că se primesc voluntari de război la toate armele. Treisprezece tineri apropiaţi ca vârstă, plini de entuziasm, ne-am prezentat la comisariatul teritorial militar în acest scop. Am fost repartizaţi astfel: trei la aviaţie, trei la paraşutism, trei la artilerie, doi la transmisiuni şi eu, împreună cu un prieten, pe nume Balint Ion, la marina. Astăzi, când scriu aceste rânduri, din toţi treisprezece, mai trăim doar trei. Primul care a murit, la atacul de la Odesa, a

fost Danciu Grigore, mitraliat înainte ca paraşuta să atingă solul. Trei au fost sfârtecaţi de schijele unui brand. Doi au murit în carlinga avionului cuprins de flăcări etc. Dar să revin la momentul când colonelul, şeful comisariatului, mi-a înmânat formele şi adresa către Regimentul Infanteriei Marinei de la Reni, urmând ca, după trei luni de instruire, să fim trimişi, eu şi Balint, la mare şi ambarcaţi pe navele Marinei Regale. Când am sosit la Reni, curtea îngrădită cu sârmă ghimpată era plină de recruţi îmbrăcaţi civil. Cele patru clădiri ale regimentului erau situate două chiar pe malul Dunării şi două ceva mai departe, separate printr-o cale ferată. Spre est, se zăreau podul Anadol şi poligonul de tragere. Încolo, cât vedeai cu ochii, se întindea câmpul de instrucţie. Oraşul se afla

spre nord şi cuprindea o suprafaţă relativ mică. Regimentul nu era electrificat, iluminatul făcându-se cu lămpi. Nici instalaţie de pompare a apei nu exista, aceasta fiind cărată cu vasele de către ostaşi şi depozitată în butoaie mari, ce miroseau a mucegai. La sosirea noastră, ne-a întâmpinat un plutonier major burtos, cu mustăţi stufoase şi cu privirea saşie. S-a arătat foarte prietenos cu mine şi cu neluând în seamă pe niciunul dintre ceilalţi recruţi, îmbrăcaţi mai modest, unii încălţaţi cu opinci şi purtând sumane specifice zonei de unde veneau. „O s-o duceţi mai bine cu mine”, a zis majurul, plescăind din gura ce-i mirosea îngrozitor a băutură. Şi a continuat: „Vă văd băieţi subţiri, îmbrăcaţi elegant, când vă vor da’ hainele cazone, pe cele de pe voi mi le daţi mie în păstrare, că la pod

unde se depozitează hainele recruţilor le vor roade şoarecii. Şi banii pe care-i aveţi să mi-i daţi să-i păstrez eu şi eu vă voi da când veţi avea nevoie, ca pe aici se cam fură”. Şi am procedat după spusele lui şi tare rău m-am înşelat, că n-am mai văzut nici îmbrăcămintea mea elegantă, croită după ultima modă, nici pantofii mei cu scârţ şi niciun bănuţ din suma mare pe care i-am încredinţat-o. A venit şi ziua când ne-a împărţit când ne-a. Împărţit echipamentul militar. Am primit un veston foarte strâmt pentru talia mea şi o opincă mai mică decât cealaltă, care era foarte mare şi-mi ieşea din picior. Nici nu ştiam să leg nojiţele şi totdeauna o opinca era pe lângă picior. Îmbrăcat aşa ca un pui de bogdaproste, cu turul pantalonilor de mai putea intra încă unul ca mine în el, cu cascheta soioasă, ce-

mi stătea doar pe creştetul capului, m-am dus la domnul major (aşa cum am fost sfătuit de alţii) să cer cinci lei din banii mei lăsaţi lui în păstrare; trei lei să dau magazionerului să-mi schimbe echipamentul cu unul pe măsura mea, şi doi lei să dau frizerului regimentului pentru tuns. Domnul major se făcea că nu aude, îşi vedea de treaba lui. Până la urmă, văzând că insist, s-a răstit la mine, zicând: „Ce mă, ţi-a rămas nădejdea în banii ăia? Împrumută de la vreun camarad şi spune-i că-i dau eu înapoi”. Am plecat repede, că-mi venise rândul la tuns. Când frizerul a auzit că nu am bani, a înfipt duşmănos maşina în părul meu, foarte des şi creţ, şi mai mult mi l-a smuls decât l-a tuns, de-mi dăduseră lacrimile de durere. Privind cum îmi cad buclele negre ca pana corbului pe pământ,

amestecându-se cu ţărâna, un camarad a zis: „Îşi plânge podoaba capilară”. În ziua când am depus jurământul de credinţă cu mâna pe tricolor, parca eram alt om. Mă gândeam la datoria mea de oştean al ţării, la tata şi la ceilalţi fraţi, care şi ei depuseseră cândva acest jurământ. De unde să ştiu eu la ce calvar de rob şi înfometare mă va supune majurul cel mustăcios, care căuta pe toate căile să smulgă bani şi alte foloase materiale nu numai de la mine, ci de la toţi cei ce ne aflam sub ordinele lui. Dacă-ţi veneau bani de acasă şi pachet cu alimente, erai cel mai bun prieten cu majurul, bineînţeles, până se terminau alimentele şi banii. El îndemna pe fiecare să scrie acasă să ceară cât mai mulţi bani, spunând că-i grea armata şi, în timp de război, nu te descurci oricum. Cum îţi venea

mandat poştal, te şi invita seara la restaurant, cinstindu-şi camarazii pe banii tăi. Urmau concesiile: câteva zile erai scutit de corvezi, în loc să faci de santinelă, te numea planton în dormitor. Pe câmpul de instrucţie te lăsa mai mult să-i asişti pe ceilalţi care băteau pas de defilare, ridicând piciorul mai sus de piept sau care se târau ca reptilele, cu arma de gât. De multe ori îţi găsea, cum se spune, nod în papură, ba că nu ai ridicat piciorul îndeajuns, ba că unul dintre exerciţii nu l-ai făcut corect şi atunci te pedepsea să faci broasca, adică să sari pe vine ţinând arma în mâini, deasupra capului. Exerciţiul acesta te epuiza până la înţepenirea completă a muşchilor. Din toată compania, eram şase inşi care ne încăpăţânam să nu dăm bani majurului, cu tot supliciul la care eram supuşi. Am mai

încercat o dată să cer majurului un leu din banii mei, să-mi cumpăr un mălai copt, dar m-am ales cu un pumn zdravăn peste gură de mi-a rupt un dinte. Ajunseserăm noi, cei şase, de nu mai aveam pic de odihnă când veneam de la câmpul de instrucţie; în loc să ne relaxam şi noi ca ceilalţi, eram puşi să facem fel şi fel de corvezi. Dimineaţa, ne scula înainte ca gornistul să sune deşteptarea. Trebuia să măturăm curtea cu un mănunchi de nuiele, că maturi nu existau, umpleam butoaiele cu apă cărată de jos din Dunăre cu gamelele, şi, Doamne, ce chin pe noi, ca de multe ori alunecam pe poteca udă şi îngustă, tocmai când să ajungem sus, antrenând în cădere şi pe cei din urma noastră. Trebuia s-o luăm de la început. Când gornistul suna deşteptarea regimentului, noi, aşa-zisa echipă de

sacrificiu, eram sleiţi de oboseală. Cât priveşte hrana, să nu mai vorbim; venea majurul în sala de mese, urmat de doi ostaşi ce duceau coşul cu sferturile de pâine şi începea să le împartă. Noi. clienţii la persecuţie, primeam sfertul tăiat mai mic ca o optime, pe care îl devoram dintr-o înghiţitură, înainte de a ne aduce zeama fiarta de mazăre, pe deasupra căreia pluteau gărgăriţele fierte şi larvele lor. Ajunsesem după o lună de armată să arăt ca o aschimodie, slab şi gălbejit., iar majurul găsea mereu metode noi de tortură… Printre cei persecutaţi era şi un camarad neamţ, pe nume Platzner, care începuse să nutrească ideea de a-l împuşca pe majur. Dar nu şi-a pus planul în aplicare, căci, între timp, a fost transferat la abatorul regimentului. El a scăpat de tortură, dar

noi, cei cinci rămaşi, am preluat şi munca lui. Peste câteva zile, după plecarea lui Platzner, s-a întâmplat un eveniment care a făcut mare vâlvă printre ostaşi. Unul dintre ostaşii persecutaţi, având o fire mai slabă, nemaiputând suporta mizeria, s-a aşezat lângă calea ferată şi, în momentul trecerii trenului, şi-a întins mâna pe şină, fiindu-i retezate în acest fel degetele de la mâna dreaptă. A crezut el că va fi reformat şi va scăpa de tortură, dar în loc să fie trimis acasă, aşa cum gândea el, a fost trimis în faţă. plutonului de execuţie, pentru automutilare în timp de război. Rămăsesem din echipa de sacrificiu doar patru. Într-o noapte, pe la ora unsprezece, după ce făcusem curăţenie la bucătărie, unde noi, echipa de sacrificiu, curăţasem zarzavatul, am fost trimis, împreună cu alt camarad, să

ducem gunoiul la groapa care se afla dincolo de gardul de sârmă ghimpată al regimentului. Când să ne întoarcem, colegul meu m-a luat de mână şi mi-a zis: „De mult aşteptam ocazia asta. Eu nu mă mai întorc la cazarmă, dezertez, hai şi tu cu mine!” Am rămas împietrit la auzul acestor vorbe. Auzi, eu să dezertez, eu care venisem voluntar, ce-ar zice tata, fraţii şi surorile la auzul acestei veşti? Dar mama, care seara la rugăciune ne îndemna să închinăm un gând pentru eroii neamului povestindu-ne cum a fost jupuit de viu Constantin Brâncoveanu, după ce asistase la decapitarea copiilor şi ginerilor săi, despre Mihai şi Ştefan – ce-ar zice ea, mama? Eu, care primisem o educaţie patriotica deosebită în familie şi şcoală, i-am spus: „Nu, camarade, asta n-o fac”. El a aruncat coşul greu de gunoi şi a

plecat ocrotit de întunericul nopţii. Din groapa de gunoi a ieşit un căţeluş, care m-a însoţit, ţinându-se aproape de mine. La lumina slaba ce-o împrăştia felinarul cu petrol de pe alee, am privit mai bine câinele. Nu era un maidanez, aşa cum îmi închipuisem, ci un puiandru din rasa bracilor germani, cu părul scurt, cu urechi mari şi blegi, cu codiţa scurtă, ce-o mişca vioi, în semn de prietenie. Dimineaţa, la ora patru, când cei trei am fost sculaţi să umplem butoaiele cu apă din Dunăre, căţeluşul, care dormise lângă scara dormitorului, s-a luat după mine, urmărindu-mă tot timpul. De acuma, zilnic, câinele mă însoţea şi la câmpul de instrucţie. Într-o zi, m-am aşezat pe nişte şcondrii, care erau depozitaţi jos, la marginea Dunării, şi serveau la exerciţiile

de construire a podurilor. Eram singur cu căţelul, care şi el s-a aşezat credincios lângă mine. În timp ce-i mângâiam blăniţa maron, catifelată, şi îi priveam ochii frumoşi, încercuiţi cu aur, am simţit că treptat, treptat intru în stare hipnotică. Toată fiinţa mea devenise o sursă de vibraţie. În jurul meu se vedeau lumini multicolore şi mese încărcate cu mâncăruri alese şi sticle cu băuturi de tot felul. Din tot ce era la dispoziţia mea, am ales un cotlet şi o porţie de macaroane cu brânză. Am mâncat pe săturate, osul l-am aruncat câinelui, care-l rodea cu poftă. M-a scos din această stare de transa semnalul gornistului, care suna adunarea. Sosit în fuga în faţa companiei care se adunase, am fost luat în primire de majur, reproşându-mi că în loc să fi curăţat grajdurile cailor, unde mă repartizase, eu

umblam aiurea, cu javra după mine, şi niciuna, nici două, mi-a croit câteva palme peste obraz, dar eu nu le-am simţit absolut deloc. Parcă pe altul îl lovise. Mi-am dat seama că forţa miraculoasă, pe care am simţit-o din copilărie, s-a pogorât iar asupra mea, ocrotindu-mă şi hrănindu-mă la nevoie. Devenisem vesel şi plin de voie bună. Munceam cât şapte şi mă supuneam categoric ordinelor primite. După două luni de instrucţie, a venit o comisie, sub comanda căpitanului Tomenco Timotei, să verifice în ce măsură şi-au însuşit ostaşii tehnica de luptă şi cunoaşterea armamentului din dotare. Totul a mers bine şi căpitanul era mulţumit, deşi la aruncarea grenadei doar şase ostaşi au atins baremul şi trei la montarea puştii mitraliere, legaţi la ochi. Mi-a venit rândul şi mie şi, sub

impulsul forţei din mine, am aruncat grenada la distanţă maximă, spre uimirea întregii comisii. Am fost legat la ochi cu eşarfa neagră şi sergentul major a demontat puşca mitralieră în cele mai mici componente, zvârlind în iarbă, lângă mine, şuruburile cele mai mici. În întunericul creat în felul acesta asupra ochilor mei, mi s-au înfăţişat toate piesele mitralierei, care parcă erau făcute din fosfor. Cu o iuţeală neobişnuită, am montat puşca mitralieră cât ai bate din palme. A trebuit să repet figura legat la ochi cu trei eşarfe negre, spre a se convinge comisia că nu-i vreo şmecherie. Convinşi de buna mea pregătire militară, ofiţerii din comisie au hotărât să fiu avansat în mod excepţional la gradul de sergent. Am crezut că de acum majurul îşi va schimba atitudinea fată de mine, mai ales că vestea

succesului meu la examen se răspândise în tot regimentul. Dar nu a fost aşa. A doua zi, la câmpul de instrucţie, în timpul pauzei, majurul s-a prezentat la mine cu o sârmă în mână şi, arătându-mi un pom din apropiere, mi-a ordonat:

— Spânzură javra asta de câine, că ne face de ruşine compania tot ţinându-se după noi. Am vrut să-i replic că eu nu am venit voluntar în armată ca să spânzur câini. Dar iar s-a întâmplat o minune cu mine, gura mea a pronunţat următoarea frază, de parcă în corpul meu se întruchipase altă fiinţă:

— Domnule majur, mâine, poimâine cel târziu, îmi va veni de acasă o persoană care-mi va aduce o sumă mare de bani şi atunci îi voi da şi câinele să-l ducă acasă. Efectul acestei fraze a fost uluitor. Majurul mi-a întins mâna prieteneşte şi mi-a şoptit: „Să

vezi ce mai chef întindem”. A chemat apoi pe caporal şi i-a ordonat: „Să-l schimbi diseară din postul de sentinelă la închisoarea de jos, în post de planton în dormitor, iar la ştersul sticlelor de lampă pui pe altcineva, că el a făcut destula corvoadă”. Mirat de această schimbare bruscă, caporalul m-a întrebat discret.:

— Ţi-a venit vreun mandat poştal?

— Nu, domnule caporal, şi nici nu-mi va veni cât voi fi aici. Când am făcut de planton, ostaşii dormeau obosiţi, parcă întrecându-se în sforăit. Patul majurului se afla lângă uşă, la intrare, separat cu o draperie de restul dormitorului. Tiptil, m-am strecurat aproape de el, i-am privit chipul buhăit şi printr-un efort de voinţă, gândul meu s-a înfipt în creierul lui, ordonându-i ca a doua zi, la orele zece, când va trece trenul

spre Anadol, să se arunce înaintea lui. Prin creierul meu au răsunat voci şi vaiete nedefinite, ce se prelungeau ca un ecou. Simţeam cum mi se dilată şi mi se contractă tâmplele într-un ritm accelerat. La fiecare bătaie de inimă simţeam cum înaintam în cosmos, spre alte lumi, imateriale. Un întuneric profund mi s-a aşezat pe ochi, după care un fulger în zigzag a făcut lumina în jurul meu. În lumina aceasta de o clipă l-am zărit pe majur alergând din răsputeri în întâmpinarea unui tren ce se apropia văzând cu ochii. Ecartamentul liniilor s-a mărit enorm şi în el a apărut un mormânt fără cruce, cu iniţialele majurului scrise pe pământ. Apoi totul a dispărut în nori. Trezit la realitate, am constatat că nu trecuseră decât câteva minute de când fixasem pe majur cu privirea, dar timpul se dilatase

enorm, făcându-mă să văd tot cortegiul de întâmplări pe care vi le-am povestit. A doua zi, totul s-a petrecut în limite normale, începând cu scularea, adunarea, servirea ceaiului şi pornirea la câmpul de instrucţie. Discret, îl ţineam pe majur sub observaţia mea, studiindu-i toate mişcările, toate gesturile şi mimica. La ora ştiută, când trenul şi-a făcut apariţia după botul dealului, scoţând rotocoale mari de fum din coşurile celor două locomotive, majurul a devenit foarte agitat. A ordonat scurt: „Pauză 30 de minute”. A mai privit odată spre trenul ce se apropia, măsurând parcă distanta. Faţa-i devenise galbenă ca ceara, ochii-i scăpărau că ai lupului când îşi vede prada. S-a uitat la mine întrebător, ca şi când ar fi cerut o aprobare, am înclinat uşor din cap, dându-i încuviinţarea. În acel

moment, şi-a desfăcut nasturii tunicii cu gesturi repezi, maşinale, a aruncat-o peste o piramidă formată din arme şi a pornit-o în fugă în direcţia din care venea trenul.

— Unde fuge domnul majur în halul ăsta fără să scoată o vorbă? se întrebau ostaşii, privindu-l cum sare peste gropi, peste bolovani, fără să se uite înapoi sau în lături.

— O fi vrând să-şi spele păcatele din lumea asta, am zis eu. Mai rămăseseră vreo 50 de metri până la punctul de întâlnire cu colosul. Mecanicii celor două locomotive trăgeau disperaţi de cablurile sirenelor pentru a-l face atent de pericolul ce se apropia. Nici strigătele disperate ale celorlalţi gradaţi, nici fluierăturile, nimic nu l-a putut trezi pe majur din starea hipnotică pe care i-o sugerasem atât de profund. Mai

rămăseseră câţiva metri. Mecanicii locomotivelor, în disperarea lor, au încercat o frânare bruscă a trenului, însă, fără sorti de izbândă. Ca un erou în luptă, s-a repezit majurul cu pieptul în faţa trenului, spre uimirea miilor de ochi ce-l urmăreau, fără să aibă posibilitatea de a-l opri. Niciun ostaş de sub ordinea sa n-a rostit creştinescul „Dumnezeu să-l ierte”. Mie mi-a răsunat prin cap ca o frântură din rugăciunea împărătească: Iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri”. Oare eu de ce nu l-am putut ierta?

CONSPIRAŢIA

În Marina Regală Română, debutul meu într-ale fachirismului a început cu o acţiune minoră: depistarea unui marinar ce furase mantaua unui coleg. Hipnotizându-l pe Codat, un mediu excepţional, îi sugestionam

să facă în faţa echipajului, fel şi fel de giumbuşlucuri, de se prăpădeau toţi de râs. Odată, i-am sugerat că este amiralul Flotei Române în control pe navă. Imediat şi-a luat un aer de superioritate, a urcat în fumoarul navei, unde comandantul grupului de submarine şi vedete torpiloare, Nilă Voinescu, cu mai mulţi ofiţeri, discutau diferite probleme. Ajuns în faţa lor, Codat a strigat, cât îl ţinea gura: „Drepţi! D-aia vă plăteşte statul, mă, să staţi la taclale cu cafelele în faţa?” Era fraza după care, conform dispoziţiilor sugerate, trebuia să se trezească din somnul hipnotic. Şi s-a trezit. Luaţi prin surprindere, cei de faţă. s-au ridicat în picioare pentru un moment, neştiind ce s-a întâmplat. Când au văzut marinarii, la scara fumoarului, prăpădindu-se de râs, şi-au dat seama că eu sunt

autorul glumei de prost gust. Am fost chemat şi sentinţa a fost data pe loc. „Ia-ţi hamacul şi te prezinţi la distrugătorul Ferdinand, care este pregătit de misiune. Îi spui comandantului Idoraş că te-am trimis în locul radiotelegrafistului, care este bolnav”. Cei care s-au rugat de comandant să fiu iertat au fost cpt. Ţurcanu, lt. Bucur Virgil. Parcă-i aud pledând în favoarea mea: „Domnule comandant, fachirul este distracţia echipajului nostru, el mai descreţeşte frunţile oamenilor şi nu se ştie când vom mai avea nevoie de el”. Parcă le-a fost gura aurită, că, nici după cinci zile încheiate, a venit la comandant maistrul casier Goronescu, c-o falcă în cer şi alta în pământ, reclamând ca cineva i-a furat din casierie o sumă de bani. Am fost chemat imediat la comandant, care mi-a zis:

— Fachirule, acum este cazul să-ţi afirmi măiestria!

— Da, domnule comandant. Mâine seară să fie toţi marinarii prezenţi la bord, căci voi începe şedinţa pentru depistarea hoţului. Plecând din faţa comandantului, mi-a venit în gând o întâmplare petrecută cu mulţi ani în urmă, la bordul unei alte nave. Fac o mică paranteză ca să v-o povestesc. Se furase atunci un ceas de mare valoare din cabina unui ofiţer. Cel ce pretindea că poate depista hoţul era un marinar foarte isteţ, care habar nu avea de fachirism, în schimb, a spus că, spre a-i reuşi vrăjitoria, trebuia să aştepte o noapte foarte întunecoasă. A venit şi noaptea aşteptată, isteţul s-a prezentat pe puntea vasului, purtând în mâini un cocoş. Era însoţit de un alt marinar, cu un felinar aprins. Echipajul

compus din marinarii de la punte şi cei de la motoare, erau aşezaţi în ambele borduri.

— Camarazi! a zis el. Acesta este un cocoş năzdrăvan. Dacă un hoţ îl mângâie pe burtă, el va cânta tare, aşa se va întâmpla şi cu cel ce a furat ceasul. Şi a pornit-o cu cocoşul din om în om, să-l poată mângâia fiecare pe burtă. Înaripatul n-a catadicsit să cânte la nicio mângâiere. Supărat, isteţul a poruncit ca toţi marinarii să ridice mâinile şi, tot uitându-se cu felinarul la mâinile fiecăruia, s-a oprit în dreptul unui individ ciolănos, cu mustăţi mari, şi i-a zis:

— Tu ai furat ceasul.

— Eu l-am luat, a zis acela repede, da-l aduc, ca nu l-am vândut. Cum a fost depistat hoţul? Cocoşul fusese uns pe burtă cu funingine. De frică să nu cânte, hoţul s-a făcut numai că-l mângâie, în realitate nici

nu l-a atins, aşa că mâinile lui nu erau negre de funingine. Eu nu puteam folosi acest truc. Treceam în faţa oamenilor drept un fachir veritabil, înzestrat cu puteri miraculoase. Totuşi un gând nu-mi dă pace. După ce depistasem hoţul cu mantaua şi pe alţii, care furaseră lucruri mărunte – stilou., briceag, la noi pe navă nu se mai fura. Nu numai atât, dar odată, maistrul Munteanu Costache a uitat verigheta la spălător şi, spre surprinderea lui, i-a fost înmânată de un marinar ce-o găsise acolo. Deci, hoţul de la casierie, în mod cert, nu era din echipajul navei. Mai mult ca sigur, furtul se comisese noaptea, după orele douăzeci şi trei. Trăsesem această concluzie deoarece casieria se afla la babord, vizavi de bufetul navei, iar culoarul respectiv era frecventat până noaptea târziu. Deci, aveam două

cunoscute ale ecuaţiei, a treia trebuia s-o rezolv. Am luat registrul cu ultimele gărzi de noapte şi am descoperit că, de vreo şapte zile, fuseseră aduşi de la „Baza Mircea” patru meseriaşi, pentru unele lucrări tehnice la submarin, dar nu toţi dormeau la bord. Am ales, la întâmplare, numele unuia dintre cei doi care făcuseră de cart noaptea. Surpriza nu s-a lăsat aşteptată. Omul mi-a mărturisit, între patru ochi: Eram de cart, când a venit la mine Badea Lăcătuşu cu Fontea Cazangiu şi mi-au propus «să ţin de şase» c-o să iasă ceva lovele, însă dacă-i torn va fi vai de mine. După vreo jumătate de oră au ieşit din casierie, şi am primit chiar atunci ceva bani. A doua zi, când am auzit că pe acest vapor nu se mai fură, că sunteţi fachirul care ştiţi tot, cel cunoscut de toată Constanta, am vrut să mă prezint

să vă mărturisesc, dar nu am avut nici tăria, nici curajul necesar, mai ales că frica de răzbunare a celor doi mă paraliza. I-am garantat că-l voi scăpa de orice consecinţe, cu condiţia să nu spună nimănui ceea ce mi-a mărturisit. Bucuros de cele auzite, am chemat cele două „medii”, Codat şi Dan Gheorghe din Potlogeni, le-am spus că am depistat hoţii, dar, ca să le fac rost de o permisie de vreo patru zile (ceea ce se obţinea foarte greu în timpul războiului, trebuia să jucăm puţin teatru, ca oamenii să creadă că, exact atunci, în timpul şedinţei, au fost descoperiţi hoţii. În felul acesta, cei doi făptaşi nu l-ar fi bănuit pe cel de-al treilea de trădare. A venit ora când să înceapă şedinţa. Şeful de echipaj, maistrul Gavrilescu, a avut grijă să nu lipsească nimeni. Asistenta era în floare, veniseră

destui şi de la alte nave, ofiţeri, maiştri şi marinari. Nu mai încăpeau pe punte, unii erau urcaţi pe teugă, alţii pe puntea superioară. Fiecare căutase să ocupe un loc de unde să vadă cât mai bine. Un marinar a anunţat:

— Vine Fachirul. Când am apărut, urmat de cei doi, lumea ne-a primit cu aplauze frenetice. Văzusem dinainte locul unde se aşezaseră făptaşii, dar nu am mers direct la ei. Am înaintat încet, cu mâinile întinse în faţă, ondulându-mi încet corpul. din când în când mă opream în faţa vreunui marinar pentru puţin timp şi apoi continuam. Deodată, Codat a început să bolborosească cuvinte nedefinite: casierie, lăcătuşerie, tontoială – mi-am dat seama că intrase în stare de transă. A urmat rândul lui Dan, care, şi el în stare de transă

hipnotică, a zis: Badea Lăcătuşu. Pronunţase aşa de încet, că de-abia îl auzisem. Eu nu le pomenisem nimic dinainte de numele hoţilor. Mental le-am poruncit să tacă şi să mă urmeze. Când am ajuns în dreptul hoţilor, Codat a început să se învârtească ca un titirez, fără să mai înainteze. Dan s-a aşezat pe vine şi a zis:

— Aici sunt. I-am sugerat să nu pronunţe niciun nume, de frică să nu-l dea în vileag şi pe al treilea. Cei doi hoţi au ieşit în faţa frontului, cu capetele plecate, în timp ce eu am zis:

— Aceştia sunt! Zadarnic să vă mai explic ce entuziasm şi ce ovaţii. Dar surpriza cea mai mare ne-au oferit-o tot hoţii, la reconstituirea cazului. Cu o mână de beţe de chibrituri, o sârmă şi un piron, în mai puţin de douăzeci de minute, au

descuiat casa de bani. Domnul maistru Zamfir a zis:

— Dacă ştiam că am aşa specialişti la bord, nu-mi mai spărgeam uşa când am pierdut cheia. Ăştia sunt mai fachiri decât Fachirul. După depistarea hoţilor case au operat în casieria navei, am obţinut de la comandant o permisie de patru zile pentru Codat şi Dan. Eu nu-mi puteam permite să lipsesc de la bord din mai multe motive. Cel mai important era că mă înscrisesem să termin liceul la Mircea cel Bătrân din Constanta. Dl Sălceanu, directorul, m-a primit cu multă bunăvoinţa… Auzise de fachirul din marina, şi-l interesa mult această artă. Nu ştiu dacă a dus-o un marinar mai bine ca mine în marină, cu toată viaţa grea de la bord, din cauza bombardamentelor şi misiunilor de război.

Ofiţerii şi maiştrii îşi sacrificau din timpul lor liber să mă poată ajuta. Lt. Caraman mă învăţa matematica, trigonometria şi algebra, lt. Bucur Virgil, franceza, lt. Ciucă, vioara (muzica), lt. Marteş Grigore (fizica şi radiotelegrafia). Domnul comandant mi-a acordat trei ore pe zi pentru studiu în cabina hărţilor. La rândul meu, făceam tot ce-mi stătea în putinţă să le fiu de folos. Ca să nu-i coste prea mult masa la bord, am mers cu bucătarul după provizii, împreună cu marinarul Cernat Hincu din Podu Turcului, însoţit de Enache, şeful bufetului. Am hipnotizat vreo şapte găini în hala de păsări, pe care bucătarul le-a plătit la un preţ derizoriu. A doua oară, am vrut să repet figura. M-am aşezat în hala de păsări, lângă un pilastru, în apropierea unui turc ce vindea găini. Prima pasăre privită în mod

insistent, cu credinţa fermă că va adormi, a adormit. A doua zi s-a zbârlit, scuturându-se de câteva ori, ceea ce a atras atenţia turcului, apoi s-a aşezat cu burta pe jos, a întins aripile şi cu ciocul deschis a lăsat capul pe podea.

— Ce asta, bre? a zis turcul, văzându-mă cum fixez cu privirea cea de-a treia pasăre. Luând cobiliţa în mână, a strigat la mine: – Ghial burda ghiaur, tu dăoachie pasărea să precupeţim pe nimic bani! A trebuit să plec, cum s-ar zice, cu coada între picioare, ruşinat.

SOARTA ŢĂRII PE MUCHIE DE CUŢIT

Pentru a se convinge de adevăr în legătură cu cele auzite despre „fachirul” din marină şi dornici să afle cate ceva din viitor, personalităţi marcante, purtând grade militare şi funcţii înalte, au dat ordin, prin

radiogramă, să fiu trimis urgent la Bucureşti. Bineînţeles că în conţinutul radiogramei nu era specificat scopul acestei chemări. Instinctiv, mi-am dat seama că este vorba de-o şedinţă de hipnotism. Problema gravă care frământa omenirea pe vremea aceea era evoluţia evenimentelor pe frontul de luptă. Eu eram convins că treburile pe frontul de răsărit merg bine şi la fel ca mine credeau şi ceilalţi camarazi care veneau şi plecau în misiune, transportând cu navele trupe, materiale de război, muniţii şi alimente. Frontul era departe de hotarele ţării noastre şi luptele din ce în ce mai crâncene. Zilnic apăreau în coloanele ziarelor listele cu cei căzuţi la datorie, sub ploaia de gloanţe şi obuze, la Dalnic, Ţiganca, Cotul Donului, Kristopofka şi alte localităţi. Dar cel mai mare dezastru îl

făceau aviaţia, brandurile şi, în ultimul timp, katiuşa. Deci, hotărât lucru, pentru a prezice sfârşitul războiului eram chemat de la Constanta la Bucureşti. Am plecat însoţit de lt. comandor Mocanu Niculescu, Nicadou, care avea misiunea să mă. aducă VIU ŞI NEVĂTĂMAT, cum în glumă se specifica în radiogramă, la Ministerul Marinei Regale. Clădirea în care era amplasat sediul se afla pe Bulevardul Elisabeta, iar pe frontispiciul acesteia era scris, cu litere mari săpate în basorelief: GRAND HOTEL DU BOULEVARD. Probabil, pentru acest scop fusese construită clădirea, dar acum avea alta destinaţie. La parter, la intrare, erau două uşi masive, cu geamuri groase de cristal, şlefuite în romburi, străjuite de doi marinari voinici, îmbrăcaţi în uniforme croite impecabil. Aici

am fost prezentat Comandantului Forţelor Navale Maritime, comandorul Horia Măcelaru, şi unui ofiţer de Stat Major din Aviaţie, pe nume Balotescu Niculaie; amândoi avansaţi mai târziu, primul la gradul de contra-amiral şi cel de-al doilea, la grad de general. Ceilalţi ofiţeri nu m-au luat în seamă, ba unii se uitau la mine cam pieziş şi discutau în şoaptă, probabil pe seama mea. Am fost informat, pe departe, despre scopul chemării mele aici. Era exact subiectul pe care îl presupusesem. Mi s-a recomandat să nu discut cu nimeni despre aceasta, chiar dacă aş fi provocat de cineva. Pentru că eram prea obosit, s-a hotărât ca şedinţa să aibă loc a doua zi, la orele şaisprezece, într-o vilă de pe Calea Victoriei… Într-o sală mare, în jurul unei mese încărcate de platouri, cu gustări şi

sticle cu diferite băuturi, se aflau foarte multe persoane de ambele sexe, unele îmbrăcate civil, altele în uniforme militare, cu epoleţii aurii, strălucitori. Pentru şedinţă era amenajata o cameră aşa cum cerusem eu: cu pat, scaune şi o masă. Ca mediu, mi-a servit o doamnă din înalta societate. Întrebările au fost limitate de mine la maximum trei de persoană… Primul care a pus întrebări a fost un domn îmbrăcat civil, căruia lumea dimprejur i se adresa cu „domnule vice” sau „domnul profesor Mihai”. Întrebare:

— Hitler câştigă războiul? Răspunsul mediului:

— L-ar fi putut câştiga numai dacă ar fi folosit ultima armă secretă a sa, dar englezii au dibuit izvorul cu apa tămăduirii. Aici, am intervenit eu şi am rugat mediul să dea

explicaţii. Acesta a spus:

— Hitler şi poporul german ar fi devenit stăpânii lumii dacă englezii nu ar fi depistat şi bombardat uzina unde se fabrica materia primă necesara fabricării noii arme. Dacă mai trec trei luni şi nu se grăbesc, vor pierde războiul. Întrebare:

— Ce se va întâmpla în acest caz cu Hitler?” Mediul:

— Îl va arde focul împreună cu câinii lui! Întrebare:

— Ce va rezolva emisarul nostru la Ankara?” Mediul:

— Hitler nu va apuca să atace Turcia! Întrebare:

— Va reuşi planul ce l-am propus celor patru? Mediul:

— V-aţi gândit prea târziu şi nu veţi reuşi, ba mai mult, veţi supăra pe Mareşal

cu politica voastră dublă. A urmat comandorul Horia Măcelaru:

— Cum iese România din acest război? Care va fi soarta ei? a întrebat dânsul. Mediul:

— Va fi învinsă, un brâu roşu îi va încinge hotarele, şi aşa sfârtecate de duşmani.

— Cu mine ce se va întâmpla în acest caz? a insistat comandorul Măcelaru. Mediul:

— Vei fi condamnat la moarte prin împuşcare, dar nu vei ajunge în faţa plutonului de execuţie. Vei executa ani grei de lemniţă, dar nu-ţi vor putrezi oasele acolo. Vădit supărat, tremurându-i barba, comandantul a ieşit din încăpere nemulţumit de răspuns, şi a zis:

— Prostii! A urmat întrebarea domnului

Maniu:

— Dacă reuşim prin mijloacele ce le avem să facem ruptura cu Axa pentru a ne alia cu Anglia…? Mediul:

— Cu aparatele şi mijloacele ce le deţineţi nu veţi reuşi, iar serviciile secrete germane de informare vă recepţionează convorbirile cu Anglia în fiecare seară la orele 23. La acest răspuns, pe dl Maniu l-a apucat un tremur ca de friguri. N-a mai pus nicio întrebare, a ieşit din cameră, dar s-a răzgândit şi a revenit, adresându-se mediului:

— Ce se va întâmpla cu partidul meu şi cu mine?… Mediul:

— Se va dizolva, fruntaşii lui vor înfunda puşcăriile, iar tu şi părintele veţi muri în bătăi la închisoare. După aceste cuvinte, mediul a scos câteva gemete,

fruntea i s-a umplut de transpiraţie, s-a scuturat de câteva ori şi s-a trezit. Am trecut cu toţii în sala mare, unde eu m-am ospătat cu şunca de Praga şi am dat pe gât vreo trei pahare de vin spumos. Toată lumea de aici era agitata, comenta, gesticula, cineva a scăpat paharul de vin din mână şi acesta s-a făcut ţăndări, în pofida faptului că jos era aşternut un covor persan gros. O doamnă a exclamat:

— Semn rău, domnilor! Maniu, însoţit de alţi doi bărbaţi, au plecat grăbiţi, fără să-şi ia rămas bun de la ceilalţi. A avut dreptate mediul, mi-am zis în gând. Ăştia au plecat să distrugă sau să ascundă aparatura electronică de emisie-recepţie. În clipa aceea s-a apropiat de mine colonelul Davidescu şi mi-a zis:

— Tinere, vreau să vii mâine la mine în

familie, la orele cincisprezece, trimit «Willisul» sa te aducă.

— La ordin, domnule colonel, am răspuns, strângându-i mâna ce mi-o întinsese. Doamna ce-mi servise de mediu, fiind obosită şi indispusă şi nemaigăsind alt mediu, mai ales că se băuse cam mult, nu am mai continuat şedinţa, cu toată insistenţa celor din jur. A doua zi, la ora cincisprezece, am fost luat de maşina cu număr de circulaţie ce purta însemnele armatei şi avea pictată pe portieră o fâşie de tricolor, în formă circulară. Când maşina s-a oprit în dreptul vilei, ce se afla mai departe de poarta precedată de o grădină cu ronduri de flori, la geamurile de la parter, care erau deschise, au apărut capetele unor doamne curioase. Prezentarea a fost mai mult formală;

probabil că se discutase înainte despre mine. Când am intrat, colonelul Davidescu a spus:

— Acesta-i Fachirul de la submarin. Doamnele m-au întâmpinat cu bunăvoinţă şi cu zâmbete, ce-mi luminau parcă ungherele întunecate ale inimii. Mi-am zis atunci în gând: Dumnezeule, ce mai viaţă aici, doamne frumoase, lumină, flori, masa încărcată cu bunătăţi şi muzică după pofta inimii. Pe când la submarin, în imersiune, semiîntuneric, stai ca broasca sub apă, te hrăneşti cu hrana conservată, inhalezi miros de fier încins şi spectrul morţii îţi rânjeşte din fiecare colţ al submarinului… Invitaţii: trei ofiţeri de cavalerie, un adjutant, patru doamne şi doi civili. Cu greu am putut influenţa o doamnă să-mi servească de mediu; avea însă dezavantajul ca ieşea uşor

din starea de transa în timpul şedinţei, iar alt mediu mai bun nu aveam de unde să aleg. Unul dintre ofiţeri, înalt, bine legat, purtând mustăcioara, a pus mediului, prin intermediul meu, următoarea întrebare: – Spune, cine-l informează pe mareşal de complotul pentru răsturnarea sa de la putere? Şi de ce nu ia măsuri contra? Mediul: – Ică este acela, dar îl informează în mod abil, prin pilde, aşa cum făcea Hristos Nazarineanul, dându-i să înţeleagă ce ar urma. Dornic să scape ţara şi poporul din iadul suferinţelor ce se conturează la orizont prin înfrângerea Axei, mareşalul ar admite orice compromis, dându-şi oricând viaţa pentru cauza sfântă pe care o urmăreşte şi pentru care a jurat atunci când a luat în mână destinul poporului român. În timp ce ofiţerul nota ceva într-un carneţel

cu coperta şi marginile filelor aurii, mediul s-a trezit din somn şi a început să se vaiete de dureri mari de cap. Şedinţa nu mai putea continua în felul acesta, spre dezamăgirea celor care urmau să pună întrebări; în special a unei doamne, care m-a implorat, cu ochii în lacrimi, spunând că are o situaţie deosebită şi vrea să ştie CUM se va rezolva. I-am promis că îi voi calcula prin date astrologice horoscopul şi prin aceasta şi viitorul său, dar ceva mai târziu. Deocamdată m-am gândit şi la viitorul meu. Dându-mi seama din şedinţele făcute că situaţia ţării nu este aşa de roza cum mi-o închipuiam eu şi profitând de ocazia că aveam de-a face cu oameni care aveau conducerea în mâini, am îndrăznit să cer şi eu o favoare. Aşa că m-am adresat colonelului Davidescu, cu rugămintea de a fi

trimis să urmez cursurile unei şcoli de ofiţeri de transmisiuni.

— De acord, a zis dânsul şi, notându-şi în agendă datele respective, a precizat că voi fi anunţat la vapor de data şi locul unde să mă prezint la şcoală.

## ÎNTRE VIAŢĂ ŞI MOARTE

Evenimentele de pe frontul de est au început să se precipite, luând o întorsătură dramatică pentru noi. Zilnic veneau nave de război, unele avariate, aducând în ţara răniţii din spitalele evacuate. S-au rechiziţionat şi ultimele nave comerciale, pentru a face faţă nevoilor mereu crescânde ale războiului. Nicio veste îmbucurătoare nu mai venea de nicăieri de pe front. În schimb, eu personal, am primit o înştiinţare din partea forurilor superioare prin care eram anunţat să mă prezint de urgenta la

Distrugătorul „X”, în locul unui tunar rănit. Vă precizez că fiecare marinar era pregătit în două specialităţi. Mi-am luat hamacul, sacul cu efecte şi m-am prezentat la comandantului navei respective. Distrugătorul era sub presiune, urmând să plece în misiune de război chiar în noaptea aceea. Deşi timpul era destul de rece, majoritatea oamenilor din echipaj dormeau în hamace pe puntea metalică, aproape de posturile lor de luptă. Mi-am aşezat şi eu hamacul lângă tunul de 120 mm, mi-am cunoscut servanţii, doi marinari voinici de prin părţile Mehedinţilor, şi împreună ne-am orânduit muniţia. La ora „H”, ancora a fost ridicată. Marea era liniştită, prora vasului spinteca apa, formând în jur clăbuci albi, fosforescenţi. Am adormit repede în legănarea vasului şi în zumzetul monoton,

ca de bondar, al motoarelor. Odată ce somnul a pus stăpânire pe mine, am avut un vis profetic. Totdeauna visele m-au pus în gardă, anunţându-mă, printr-o sensibilitate greu de explicat, de ceea ce mi se va întâmpla mie şi celor din jurul meu, sfidând parca teoriile pavloviste despre vis şi realitate. Se făcea că eram copil şi mergeam pe jos spre crucea din Dealul Gâlmei. Viile dispăruseră şi locul lor îl luase un câmp întins, cu flori multicolore, ce vălureau uşor în bătaia vântului. O muzică duioasă îmi mângâia auzul, dându-mi o stare de linişte şi singurătate. Parcă lăsasem în urmă toate necazurile, zbuciumul şi grijile lumeşti. Apropiindu-mă de crucea din piatră masivă, înnegrită de vreme şi roasă de intemperii, l-am văzut pe bunicul, preotul, slujind doi morţi, care erau aşezaţi în două coşciuge; al

treilea coşciug era gol. Bunicul mi-a făcut semn cu mâna să mă aşez în coşciugul gol. Am sărit peste un coşciug şi am strigat cât am putut:

— Nu, bunicule! Ultimele cuvinte au fost pronunţate aşa de tare că m-am trezit din somn şi eu şi cei din jurul meu.

— Ce-i cu Fachirul? a întrebat cineva. Am răspuns eu: – Se va întâmpla ceva cu distrugătorul, dar eu nu voi muri. Gândeam aşa fiindcă în vis nu mă aşezasem în coşciug. Am rămas culcat în hamac, cu faţa în sus, privind cerul jumătate înnorat, jumătate înstelat. Marinarul, care era de cart, a bătut clopotul într-un anumit fel, anunţând că e ora trei din noapte. O stea şi-a schimbat locul pe cer, înscriind un arc de cerc şi dispărând din unghiul de vedere al ochilor mei. Urmărind-o cu privirea, nu ştiu

de ce mi-a venit să plâng. Nu mai plânsesem de când eram copil. Nu-mi era teamă, niciodată frica nu pusese stăpânire pe mine, dar simţeam că întreaga mea fiinţă făcea parte din tot ce se afla cuprins în sfera cerească şi, odată cu steaua privită, ceva se schimbase în interiorul capului meu. Firul gândului a fost întrerupt brusc de vocea puternică a telemetristului de la comandă, care a anunţat: zgomot de avioane în sectorul 9. S-a dat alarma mare la bord. Cât ai bate din palme, tot echipajul era instalat la posturile de luptă, cu centurile de salvare prinse peste mijloc. Eu nu am luat colacul de salvare, considerând că mă incomodează la manevrarea tunului. Pe puntea de comandă a apărut şi comandantul, care, cu portavocea, a anunţat tunarii şi mitraliorii să nu deschidă focul decât la comandă.

Zgomotul motoarelor de la avioanele inamice se auzea bine, dar fiind în porţiunea de cer acoperită. de nori, nu se vedeau. O paraşută luminoasă, lansată de sus, în direcţia vasului, ne-a orbit pentru moment lumina ochilor. Vocea comandantului a răsunat metalic prin portavoce:

— Trageţi şi stingeţi lumina inamicului. Primul obuz tras din tunul deservit de sergentul Baltă a spulberat policandrul de sub paraşută, lăsându-ne într-un întuneric profund. Câteva bombe lansate de aviaţia inamică an căzut departe de navă. Din largul mânii, au ţâşnit spre cer două fascicule puternice de lumină. Erau proiectoarele de pe navele noastre care, şi ele, ca şi noi, aveau menirea să escorteze convoaiele ce urmau să evacueze trupele din Crimeea. Fasciculele de lumina ale

proiectoarelor se întretăiau, formând diferite unghiuri, până au prins în crucea lor un avion inamic.

— Foc cu toate gurile de tun şi mitralieră! s-a auzit vocea comandantului. Bubuitul tunurilor şi răpăitul mitralierelor ne asurzeau. Sub reculul puternic, vasul se canarisea când într-un bord, când într-altul, trosnind din toate încheieturile. De la celelalte nave din convoiul nostru, se îndreptau spre cer obuze, trasoare, ca nişte comete cu coadă. Sub avionul prins în crucea reflectoarelor, a făcut explozie un obuz de mare calibru, săltându-l în sus şi în următoarele secunde a fost cuprins de flăcări şi fum. A făcut o voltă spre stânga şi, arzând ca o torţă, s-a prăbuşit în mare, nu prea departe de noi. Urmărind cu privirea avionul lovit, uitasem să mai trag.

— De ce nu trage tunul din prova-babord? a întrebat comandantul artilerist. Ca răspuns, m-am aşezat mai bine pe afet şi-am trimis spre escadrila de avioane ale inamicului, care acum se vedea bine, două obuze, unul după altul. De sus, ploua cu bombe din ce în ce mai aproape de convoiul nostru. Alt avion a făcut explozie, împânzind cerul cu jerbe mari de foc. O bombă a explodat în faţa provei, la mică distantă de vas. O mână nevăzută m-a smuls brutal de pe afet şi m-am trezit înotând în apa rece ca gheaţa. Vasul se depărta mereu de mine, sub ţinta bombelor, şi încă mai vedeam flăcările ce ţâşneau din gurile tunurilor, până când convoiul de vase a dispărut în depărtare. Nările umflate şi limba. uscată în gură de abia îmi permiteau să respir. Cu tot frigul cel simţeam din cap până în picioare,

partea dreaptă a corpului, spre spate, era fierbinte şi înţepenită... Fiecare respiraţie îmi era scurtă din cauza junghiurilor. O amorţeală mi-a cuprins mâna şi piciorul drept, punându-mă în imposibilitatea de a mai înota. Când s-a luminat de ziuă şi am văzut apa înroşită de sânge pe lângă mine, mi-am dat seama că sunt rănit. Schija era înfiptă în spate, dedesubtul coaselor, în dreptul rinichilor. Deşi eram bun înotător, în situaţia dată singura soluţie era să fac pluta. Am închis ochii şi prin ce minune, Doamne, am putut să pătrund prin timp şi spaţiu înapoi, sfidând toate legile universale! Astfel, mi-au defilat prin faţa ochilor evenimentele de la începutul visului ce-l avusesem înainte de a se da alarma la bord. Am văzut preotul şi cele trei coşciuge. Apoi m-am văzut aşezat pe afetul tunului în

momentul exploziei bombei. De data aceasta, eu eram un simplu spectator, care urmărea evoluţia evenimentelor şi a corpului meu, dar în toate amănuntele petrecute atunci. La lumina exploziei, am văzut un marinar zbătându-se într-o baltă de sânge pe punte şi un altul izbit de bordaj, cu capul zdrobit, pe când corpul meu descria prin aer un arc de cerc, de la tun până jos în apă. O schijă ca un tăciune aprins, ricoşată de undeva, se înfipsese în spatele meu, sfârâind. Am revenit la corpul meu material din călătoria cu gândul şi l-am găsit sau – cum să vă spun – m-am regăsit plutind pe apa rece, imediat ce s-a produs integrarea corpului astral cu cel material. Atunci s-a întâmplat, cred, cea mai mare minune din viaţa mea. Un murmur dulce mi-a mângâiat timpanele urechilor şi un glas

clar mi-a zis: „Veniţi la mine cei însetaţi.”. Erau cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos. Aceste cuvinte au avut un efect benefic şi imediat, buzele mele arse de sete au simţit binefacerea apei care mi-a umplut gura şi mi-a potolit setea. Nu era apa amară şi sărată din mare, ci apă limpede de izvor, care, pe lângă potolirea setei, a avut un efect de apă vie, deoarece imediat am simţit o vigoare puternică în toată fiinţa... Am respirat adânc şi am constatat că bariera care mi se opunea prin junghiuri vii în piept a dispărut. Am început să fac exerciţii speciale de respiraţie yoghină, însoţite de fraze prin care să mă autosugestionez în mod benefic. Imediat ceata din ochi a dispărut, vederea mi s-a limpezit. Corpul meu a fost cuprins de o căldură binefăcătoare, simţeam cum pulsează

sângele, împrăştiindu-mi sănătate în vene. Partea umflată şi înţepenită a coastelor a devenit flexibilă, descătuşându-mi mana şi piciorul drept, dându-mi posibilitatea să le pot mişca în voie, şi deci să pot înota. Forţa aceasta dumnezeiască primită din adâncul universului, care mă ajuta să fiu stăpân pe mine, era alimentată de o frază ce-mi suna mereu în urechi: „Ajută-te şi Dumnezeu te va ajuta”.

SALVAREA

Soarele se înălţase pe cer cam de vreo două suliţe şi eu mă aflam tot plutind pe apă, ocrotit de-o forţă dumnezeiască. Cu greu mă opuneam somnului ce mă toropea şi, între realitatea crudă şi clipele fulgerătoare de somn, vedeam chipul bunicului, preotul, şi cele trei coşciuge. Ştiam că dacă voi adormi nu mă voi mai

putea scula niciodată. Dar clipa salvatoare a venit în ultimul moment, chiar atunci când am început să am impresia ca în loc de apă sunt aşezat pe-o pătură moale de puf. Echipajul vedetei torpiloare germane care mă descoperise, epuizat de forţe fizice, plutind pe apă, a considerat ca la mijloc e un miracol dumnezeiesc, ca o fiinţă omenească să se menţină la suprafaţă atâtea ore, cu o schijă pătrunsă adânc în corp şi cu o pierdere mare de sânge. Ridicat la bordul vasului, am fost dezbrăcat de hainele ude, şters cu un prosop şi îmbrăcat cu un halat călduţ de molton. Mi s-a servit un pahar cu coniac şi o farfurie cu o supă caldă. După aceea, legătura mea cu lumea materială înconjurătoare s-a rupt. Când m-am trezit la viaţă din leşinul în care căzusem, mi-am dat seama că mă aflu într-

un spital de campanie german. La căpătâiul meu au venit doi doctori în halate albe, îmbrăcate peste uniforme militare. Am vrut să întreb ceva, dar gura mea a pronunţat cu totul altceva, departe de ideea pe care am vrut s-o exprim. Am încercat să mă ridic, dar o ameţeală puternică îmi ţintuia capul pe pernă. Vedeam cu greu prin pânza de ceată ce-mi învăluia ochii. Buzele celor din jur se mişcau, deci vorbeau, însă cu un auzeam nimic. La gândul că nu voi mai auzi şi, deci, nu voi mai putea să cant la vioară, am pornit să plâng cu lacrimi mari. Şiroaie sărate se scurgeau pe obraji şi, de necrezut, odată cu ele, pânza subţire de ceaţă s-a destrămat, lăsând loc luminii. Odată cu limpezirea vederii, am putut să mă orientez mai bine asupra locului unde mă aflam. O cameră nu prea mare cu ferestre joase. În

mijloc, o masă cu o instalaţie pentru reanimare şi, la fiecare dintre cele patru paturi, instalaţii de perfuzii, Pe peretele din fata mea, un ceas mare făcea notă discordantă cu ferestrele mici. Privind mai bine ceasul, am constatat că arăta orele 15 şi data de 2 decembrie. Deci, se scurseseră şapte zile de când fusesem salvat, iar eu credeam că este chiar ziua în care m-au ridicat la bordul vedetei torpiloare germane. Deocamdată, doctorii şi sora au plecat de la patul meu. Am respirat adânc, făcându-mi câteva pase magnetice deasupra capului şi fetei. Printr-un efort de voinţă, mi-am sugerat o stare de linişte, care nu a întârziat să se instaleze în tot corpul, făcând să dispară zgomotele supărătoare din cap. De-acum, călătoream prin cosmos, având în faţa ochilor orologiul uriaş, ale cărui limbi –

orarul, secundarul şi tamburul, cu inscripţia datelor şi zilelor – au pornit în iureş înapoi, în sensul invers al acelor de ceasornic, până s-au oprit la ora 9 a zilei de 26 noiembrie 1943. Erau ziua şi ora când am fost pescuit din apă de către echipajul vedetei. Odată cu derularea ceasului înapoi, m-am întors şi eu cu şapte zile în trecut, într-o fracţiune de secundă, pornind să refac drumul, în timp şi spaţiu, cu toate întâmplările pe care simţurile mele nu le percepuseră atunci. Mai întâi a fost dedublarea, forţa aceasta miraculoasă, prin care spiritul nemuritor se depărtează în plan fluidic de corpul material, formând două personalităţi separate, şi totuşi legate între ele cu o putere de coeziune nevăzută. În felul acesta., am putut asista la întâmplările propriului meu corp. Am văzut momentul

ridicării mele la bordul vedetei şi uimirea exprimată de toţi oamenii echipajului când au văzut rana destul de mare provocată de schija care, acoperita de sânge închegat, zăcea înfiptă în trupul meu, stors de vlagă. Am urmărit drumul parcurs de vedetă şi am văzut marea, care începuse să se agite înaintea dezlănţuirii furtunii. Înaintarea vedetei era foarte anevoioasă, fiind săltată mereu de valuri, elicea de înaintare învârtindu-se mai mult în gol. Noaptea, târziu, a acostat la un ponton şi trupul meu a fost scos din cabina călduroasă. Eram aşezat pe-o targă şi transportat la spitalul unde am fost internat. Unul dintre marinari m-a scăpat din mâini şi capul mi s-a lovit puternic de-o bintă. Am văzut drumul parcurs de cei doi marinari, ce duceau targa cu trupul meu sleit de puteri şi cu capul

umflat. Doctorii care m-au luat în primire au făcut un semn de adio, socotindu-mă pierdut. Am asistat la operaţia de extragere a schijei din corpul meu, făcută fără anestezie. Sora care-mi bandaja rana a scos un oftat adânc, ochii s-au umplut de lacrimi şi înainte de a mă conecta la perfuzor mi-a aprins la cap o lumânare. Tot credeau că de-acum firul vieţii mele este pe sfârşite şi până dimineaţa voi închide ochii pentru vecie. Dar nu a fost să fie aşa. Şapte zile a plutit corpul astral asupra acelui material şi, integrându-se în a şaptea zi, am revenit la cursul normal al vieţii, spre marea mirare a doctorilor care, cu ochii holbaţi, mă cercetau ca pe-o minune, făcându-şi cruce cu toată palma şi zicând în nemţeşte:

— Du bist Rasputin. S-a dat dispoziţie să fiu deconectat de la perfuzor, şi sora

care-mi aprinsese lumânarea la cap a început să mă hrănească. În fiecare dimineaţă şi seara, făceam exerciţii de respiraţie yoghină şi mă autosugestionam în mod benefic. Practicam şi hipnoterapia, dar aceasta numai seara. Progresele însănătoşirii mele erau de-a dreptul spectaculoase. Rana se vindeca văzând cu ochii. Pe noptiera din stânga patului stătea, ca mărturie a suferinţei, schija extrasă din corpul meu. Doctorilor nu le venea să creadă în această minune şi am fost supus unui test fizic şi psihic, al cărui rezultat a fost trimis la Academia din Berlin, împreună, cu fotografiile rănii, făcute din trei în trei zile. Mi s-a propus să fiu trimis în Germania, dar am refuzat, preferând să mă. Întorc la Nava Bază Constanta, la camarazii mei de lupta.

## ÎN FAŢA MORMÂNTULUI MEU

Revenirea la navă a stârnit uimirea celor care mă cunoşteau personal şi a celor care mă cunoşteau din auzite. Vestea că Fachirul din marină a apărut în carne şi oase, după ce i se făcuse înmormântarea, s-a răspândit iute ca fulgerul în port şi oraş, amplificând şi mai mult curiozitatea lumii. Propriu-zis, eu nu fusesem înmormântat, ci o fotografie de-a mea. Aşa se proceda la noi în marina. De câte ori venea din largul marii o navă avariată care se angajase în lupta navală, marinarii răniţi erau internaţi în spital, celor morţi li se făcea înmormântarea, iar cei ce erau zvârliţi de presiunea bombelor în apă şi nu puteau fi pescuiţi erau şi ei trecuţi în rândul morţilor, considerându-se că nu au nicio şansă de supravieţuire. Pentru aceştia era fixată o zi

pentru a li se înmormânta o fotografie sau o pictură a chipului lor, executată de sergentul pictor Barbos de la Nava Bază Constanta. Procesiunea de înmormântare pornea din port spre centrul oraşului şi de acolo convoiul cobora spre cimitirul de la marginea mării. Înaintea mulţimii mergea trăsura cu preotul, cu patrafirul peste hainele militare, avându-l alături pe dascăl, urmau apoi steagul şi crucea pe care era aplicată fotografia presupusului mort. O fată tânăra purta pe umeri un minuscul sicriu în care era aşezată o fotografie mai mare a mortului, o garda de onoare trăgea o salvă la mormânt, după care se împărţea de pomană săracilor. Mai sensibile la durere, domnişoarele şi doamnele plângeau cu lacrimi grele, blestemând războiul care făcea atâtea victime nu numai din rândurile

armatei, ci şi din rândul populaţiei civile. Bătrâna Tinca, îngrijitoarea mormintelor, ascultând cuvântările rostite de preot şi camarazi, reţinea bine cele auzite şi îşi fixa în memorie chipul înmormântat. Aşa că era capabilă să povestească, cu lux de amănunte, oricui crâmpeie din viaţa celor înmormântaţi acolo. Era de ajuns ca un vizitator să apară în cimitir, că baba se prezenta imediat şi fără să fie întrebată, începea să-şi depene istorioarele: – Vezi, maică, mormântul acela de lângă pom este al unui marinar din Orăştie, pe nume Vodă Mircea, el a fost mitraliat de inamic pe puntea vasului chiar în prima zi a Paştelui. În celălalt mormânt se află un ofiţer de pe vasul „Amiral Murgescu”, care a murit străpuns de-o schijă, dându-şi duhul pe braţele ofiţerului Virgil Vasilescu. În

mormântul de lângă cavou este înmormântat un marinar cu părul creţ căruia i se spunea „Fachirul”, ăsta, maică, vindeca lumea de orice boală şi alina durerile numai privindu-l în ochi şi mângâindu-l pe bolnav. Şi tot aşa continua bătrâna să povestească, gândind ca cel din faţa sa îi va strecura în buzunar câţiva bănuţi pentru chibrituri, tămâie şi pâine. Aşa se face că, în ziua când am venit la cimitir să-mi văd mormântul, stand smerit în faţa crucii mele, a apărut baba Tinca, ţinând în mâna un ciob cu tămâie fumegândă, şi a început să spună: – Aici, maică… dar vorbele i s-au oprit în gât, ochii i s-au dilatat în orbite de groază, capul şi corpul au început să-i tremure ca apucată de friguri, s-a mai uitat o dată la mine şi la fotografia de pe cruce, a zvârlit ciobul cu

tămâie cât colo şi strigând cât o ţinea gura:
– Sfinte Sisoieee! Strigoiul a ieşit din mormânt! A pornit-o în fugă peste morminte, printre cruci, pierzându-şi papucii şi de câte ori rochia-i lungă se agăţa de vreun grilaj sau de alt obstacol, ţipa şi mai tare, de mama focului, crezând probabil că strigoiul este după dânsa şi vrea s-o înhaţe… După două zile, fiind informat că baba Tinca zace de sperietură, am mers la marginea mahalalei, unde era casa sărăcăcioasă a babei, ducând cu mine alimente, o sticlă cu votca ruseasca şi ceva bani. Am găsit-o dormind într-un pat vechi, dar cu cearşafuri curate. Bătrânele care o supravegheau au început să-mi spună ca de la un timp bântuie prin cimitirul marinarilor un strigoi care era cât pe-aci s-o prindă în ghearele lui pe Tinca. Am pus mâna pe

fruntea-i fierbinte, plină de transpiraţie şi cu glas domol şi dulce, i-am spus: – Mamă Tinca, trezeşte-te din somn, nu-i niciun strigoi, nu te speria. A deschis ochii întrebători, în timp ce eu îi făceam pase magnetice deasupra capului şi-i dădeam sugestii benefice. Din palmele mele, din degete şi ochi porneau înţepături puternice, ca şi când mii de ace nevăzute mi-ar fi străpuns capul şi fruntea. S-a ridicat în capul oaselor şi, la rugămintea mea, a tras pe gât câteva înghiţituri din votca adusă. Treptat a revenit la normal, vocea de acum nu-i mai era sacadată şi privirea îi era limpede. Am stat mult de vorbă cu ea. Se vindecase de sperietura. Când am plecat de acolo era târziu, stelele apăruseră pe cer şi eu, mergând liniştit pe faleză, mi-am amintit de-o alta întâmplare, tot cu o bătrâna. Pe

atunci eram copil şi mă jucam în cimitirul satului, cu un grup de copii de vârsta mea. Eu eram şeful grupului şi fiecare mi se supunea fără cârteala. Aşa că, luând cărbuni şi funingine de la locul de tămâiere, le-am mâzgălit feţele complet de negreală. Mie mi-am pictat o cruce lata de la frunte pana sub bărbie şi de la ochi peste urechi. Fiecare dintre noi purtam hainele întoarse pe dos. Cimitirul, situat pe-o stradă lăturalnică, avea porţile larg deschise. Oamenii erau la munca câmpului, nimeni nu ne vedea şi nici nu ne deranja. Urcându-mă pe zidul cimitirului, am văzut-o pe baba Marghioala Budurcea. Mergea îngândurată, purtând în mâna stângă o oală îmbăierată. Drumul îi era prin faţa cimitirului. Am comandat imediat copiilor să se aşeze cu faţa în jos, fiecare pe un mormânt, în

spatele crucilor. Când bătrâna a ajuns în faţa porţilor deschise ale cimitirului s-a oprit şi-a făcut cruce mare şi cu lacrimi în ochi a zis:

— Gheorghe, Gheorghe, hai maică, acasă. Se referea la bărbatul său mort. Atunci m-am ridicat şi am zis celorlalţi: – Hai, mă, ieşiţi din mormânt. Toţi s-au ridicat în picioare în spatele crucilor, cu dinţii rânjiţi. Biata bătrână a trântit la pământ oala cu fiertură şi s-a aşternut pe fugă mai dihai ca baba Tinca. I se părea că toţi morţii din morminte înviaseră şi se prefăcuseră în draci. De frică, nici glas nu mai avea, scotea doar nişte guiţături înfundate, din adâncul pieptului. Târziu a fost găsită în nesimţire, prăbuşită lângă nişte salcâmi, îndrugând cuvinte fără noimă. Pe timpul acela nu ştiam să descânt şi nici nu-mi descoperisem harul

de vindecător.

REVEDEREA

După o odihnă de câteva zile la navă, mi s-a înmânat în scris ordinul prin care eram înştiinţat să mă prezint la şcoala de ofiţeri transmisionişti în cel mult trei zile. În drum spre şcoală, care era evacuată undeva prin Banat, m-am oprit pentru puţin timp la Ploieşti, să trec pe le ai mei. Dar, Doamne, ce mi-a fost dat să-mi vadă ochii! Din mândreţea de oraş, ctitorie a marelui Voievod Mihai Vodă Viteazul, aşa cum atestă hrisoavele vremii, rămăsese o ruină fumegândă. Bombele lansate de aviaţia inamică croiseră adevărate luminişuri, zvârlind în aer case, poduri, şosele, instalaţii industriale şi tot ce întâlniseră în calea. lor. Cu greu m-am putut orienta şi într-un târziu am depistat locul în care

fusese casa noastră. Pe-o margine de groapă, formată de bombe, zăceau ca martori ai dezastrului: o frântură din scara de marmură şi un grilaj de fier torsionat. În jur, bucăţi mari de zid, împrăştiate în dezordine, amestecate cu mobilier sfărâmat. O doamnă cu un rucsac în spate, mergând greu prin denivelări, s-a apropiat de mine şi m-a sfătuit să plec din oraş cât mai repede că în jurul acestei ore se aşteaptă atacurile aviaţiei inamice. Când a auzit ce familie caut, m-a informat că ai mei sunt evacuaţi la via din dealul Gâlmei şi că unul dintre fraţii mei a murit pe front. Atunci mi-a venit în memorie ziua când am făcut o şedinţă de spiritism şi hipnotism, chiar în salonul ce se afla aici, unde acum se cască gura hâdă a gropii făcute de bombe. Ne aflam atunci vreo opt persoane în jurul mediului şi al

mesei fără cuie. Au fost puse multe întrebări mediului şi răspunsurile s-au dovedit adevărate. Cât priveşte bombardarea casei, judecând mai profund, mi-am dat seama că întrebarea fusese greşit puse mediului.: „Dacă pică o bombă pe casa noastră?” – n-a picat una, ci două bombe. Dar cum rămâne cu răspunsul că „nu va muri pe front niciunul dintre noi?” M-am aşezat pe o margine de zid, care cândva forma un perete! Mi-am pus coatele pe genunchi şi faţa în palme, sugerându-mi o stare uşoară de hipnoză, care mi-a dat posibilitatea să văd evenimentele întâmplate la vremea lor. După plecarea mea pe front, tata a fost desconcentrat din ordinul domnului mareşal Antonescu. Fratele cel mare, Gheorghe, se afla cu Regimentul 1 transmisiuni la Rostov; nu mi

s-a arătat niciun semn că el ar fi cel mort. Celălalt frate, Mircea, aviatorul, efectuase multe misiuni de zbor, dar tot de atâtea ori se întorsese la baza de plecare. Nici pe el nu l-am văzut în starea mea hipnotică că ar fi cel dispărut. Ţiuiturile din urechile mele s-au amplificat foarte mult. O senzaţie de uşurare a pus stăpânire pe mine şi pentru o fracţiune de secundă, care mi s-a părut o veşnicie, mi-am văzut mormântul acolo în cimitirul de la marginea mării. Trezit la realitate de sirenele care anunţau un nou bombardament, mi-am dat seama că eu sunt cel de care se zvonise că sunt mort pe front. Sirenele continuau să sune strident. Câţiva oameni fugeau de le scăpărau picioarele, alţii se tupilau pe lângă ziduri. Undeva, departe, câinii au început să urle sinistru. Tunurile au prins să bubuie, scuipând foc.

Escadrilele de bombardiere lansau bombele ce făceau să tremure pământul sub explozia lor. M-am ascuns lângă o frântură de zid, cu faţa în jos, până s-a terminat bombardamentul. Fusese bombardată Societatea Româno Americană şi din rezervoarele cu carburant lovite, se înălţau spre cer limbi uriaşe de foc, însoţite de fum gros şi negru. Am plecat pe jos spre Gâlmea. Pe la Bucov m-am întâlnit cu doi prieteni din copilărie, Iliuţă Grigorescu şi Ionică al lui Jupânu', care mergeau spre Pleaşa. Au rămas surprinşi când m-au văzut, ştiindu-mă mort pe front. Luaseră parte la parastasul meu, făcut de fratele mamei mele, care era acum preot în locul bunicului. Atunci, la pomană, mi se împărţiseră aproape toate hainele. Când s-a înserat, ne-am despărţit, eu pornind spre

deal în direcţia „Dudu cu icoană”, iar ei spre sat. Când am ajuns la Gâlmea se întunecase bine. Rana nevindecată complet îmi cam făcea probleme. Mersesem încet şi mai mult bâjbâind pe cărările dealului, pentru că salba de lumini ale sondelor fiind camuflată, nu vedeam mai nimic. Am stat puţin în faţa uşii, fără să ciocănesc. Cum era să intru când cei dinăuntru ştiau că sunt mort? Tata era un om care nu credea în spirite şi nici în reîncarnare, dar acolo nu era numai dânsul. Îl auzeam vorbind cu mama şi pe-o sora hârjonindu-se cu un frăţior mai mic. Din încurcătură m-a scos Haiduc, câinele nostru, care m-a întâmpinat de departe, scheunând şi făcând tumbe la picioarele mele. Văzând că nu intru, s-a proptit cu labele de dinainte în uşă, care s-a deschis până la perete. Fasciculul de lumina

proiectat pe mine de lampa cu gaz dinăuntru i-a făcut pe toţi din casă să îngheţe de spaimă. Încet, încet, discuţiile s-au înfiripat şi toţi au început să mă asalteze cu întrebări. Mi s-a servit masa, că eram flămând, dar când a fost să mă culc, deşi eram toţi înghesuiţi într-o singură cameră cu două paturi, nimeni n-a îndrăznit să se culce în pat alături de mine.

ION DIN PANIOVA

Ajuns în comuna Paniova, lângă Lugoj, unde se afla evacuată şcoala respectivă, am fost întâmpinat de cel mai bun prieten al meu din Marina Regală Română – Fănel Cârciumaru, care fusese ambarcat pe torpilorul „N.M.S. Năluca”. După naufragiul vasului respectiv, a fost trimis la şcoala de ofiţeri transmisionişti, de la începutul anului şcolar. Povestise întregii şcoli despre

şedinţa de spiritism ţinută la N.M.S. Constanţa în prezenţa domnului comandor Trandafirescu Decebal, în care spiritul materializat prin mediu a prevăzut cu mare precizie evenimentele petrecute cu torpilorul „Năluca”. Astfel, aşa cum a preconizat mediul, comandantul Hristu a rămas fără un picior, fiind rănit de schijele unei bombe! Ofiţerul transmisionist de pe vas, Sandu, a ajuns ministrul Marinei. Şi alte întâmplări de la navele noastre de război pe care vi le-am povestit anterior. Elevii şcolii de transmisionişti erau selecţionaţi din diferite arme: artilerie, infanterie, aviaţie, marină etc. O parte dintre elevi erau cantonaţi pe la casele gospodarilor din comună. Cealaltă parte a elevilor dormeau în corturile instalate în apropierea unui castel medieval de la

marginea satului. Prima sală de la intrarea castelului servea ca sală de cursuri şi acolo erau instalate aparatele de emisie-recepţie, aparatele de transmisie cu viteză reglabilă, o tablă şcolară şi multe componente electronice care serveau ca material didactic. Cealaltă sală, din stânga, era transformată în sală de mese. Deasupra Castelului, pe acoperiş, era montat im post de observaţie, dotat cu mitralieră tip „Ochieş”. Programul era foarte lejer: câteva ore pe zi practică emisie-recepţie a semnalelor morse. Urma partea teoretică, în care locotenentul Logan umplea tabla cu calcule şi formule despre propagarea undelor electromagnetice. Conform programei, alţi ofiţeri şi maiştri ne predau câte o disciplină. Instrucţie militară propriu-zis nu se făcea, pentru că majoritatea

cursanţilor erau recrutaţi dintre foştii ostaşi răniţi în război şi toţi aveau perioada de instruire efectuată. Puţini erau elevii care mâncau mâncarea de la cazan. Mai toţi mâncau în familiile în care erau cantonaţi. Lumea din sat ni se adresa cu „domnule elev”, eram iubiţi şi stimaţi. În ziua când am sosit cu trenul în gara Belinţ, am fost luat într-o cocie de către domnul notar al comunei Paniova, Anatol Leşanu, care se întorcea de la spital, unde-şi vizitase fiica bolnavă. Mă văzuse îmbrăcat militar şi şi-a dat seama că merg în comuna respectivă, unde era şcoala militară. Alături, pe leagănul din faţă, lângă notar, stătea soţia sa, Vasilica, o doamnă de-o frumuseţe rară, cu păr negru şi lung, ce-i atârna până la mijloc. Pe leagănul din spate se afla fiul lor, Alecu. Mi-am pus şi eu sacul cu efecte la

picioare, în căruţă, şi vioara lângă mine. Tot timpul cât a durat drumul, Alecu nu şi-a dezlipit ochii de la vioara mea. În sat, mi-am lăsat bagajul acasă la notar şi m-am prezentat comandantului şcolii şi celorlalţi profesori. Elevii se înghesuiau care mai de care să-mi ofere găzduire în cortul lor. Mi-am dat seama mai târziu de ce atâta simpatie pentru mine. Fănel, marinarul, povestise ofiţerilor, elevilor şi celor din comună despre şedinţele de hipnotism de pe vapor. Toţi erau curioşi să mă cunoască şi să asiste la vreo şedinţă. Seara, în sala de mese, venise odată cu notarul şi primarul, dl Petruţ, împreună cu preotul satului, căruia oamenii i se adresau cu „domnule părinte”. După o discuţie lungă cu acest preot, care viza puterea mea de vindecător, am convenit ca duminică, după slujba

religioasă, să vizităm un om paralizat din comună. Ajunşi la patul lui Ioviţă (aşa se numea omul paralizat), părintele l-a uns pe frunte cu mir, după care eu i-am făcut pase magnetice cu mâinile de la cap spre picioare, dându-i sugestii că de-acum se vindecă. După 12 şedinţe, făcute zi de zi şi un post negru impus de preot, bolnavul a părăsit patul, mergând sprijinit în baston. Efectul produs de vindecarea lui Ioviţă asupra cetăţenilor din sat a fost formidabil. Lucaci, morarul din comună, a dăruit şcolii noastre câţiva saci cu făină, din care bucătarul ne pregătea pâine proaspătă, cu miezul pufos, A urmat vindecarea de „orbul găinilor” a soţiei unui negustor din Belinţ, care a trimis ca recompensă şcolii noastre un sac cu zahăr, orez şi paste făinoase. De-acum, în fiecare zi, după orele mele de

program, mergeam cu părintele prin satele învecinate, Recaş, Secaş etc., unde se aflau oameni bolnavi, căutând să-i vindecăm. Comandantul şcolii a fost de acord cu derogarea programului meu. Cum să nu fie, dacă şcoala primea atâtea foloase materiale? Când soseam cu căruţa încărcată alături de preot, toţi elevii săreau s-o descarce, lăsând neatinsă partea preotului. Am primit purceluşi, un viţel, multe găini din care experimentatul nostru bucătar făcea tăvi întregi cu fripturi. Ba, mai primeam şi câte-o butelcuţă cu palincă, din care ni se drămuia, cu multă zgârcenie, la masă, câte un păhărel. Dar cum nicio bucurie nu durează o veşnicie, nici la şcoala noastră n-a durat prea mult viaţa plăcută pe care v-am descris-o. Într-o zi mohorâtă, pe la orele prânzului, a oprit în faţa corturilor

noastre o maşină militară din care au coborât patru ofiţeri. După ce au discutat ceva cu comandantul şcolii, înmânându-i un ordin scris, au fost poftiţi de acesta la masă. Au rămas înmărmuriţi văzând meniul elevilor; supă cu fidea şi steluţe, friptură de porc la tavă, ficat de pasăre prăjit şi cartofi pai cu mujdei. Ca desert, plăcintă cu brânză, plus un păhărel cu votcă. Imediat după masă, gornistul a sunat adunarea generală. Comandantul ne-a citit ordinul primit prin care ni se aducea la cunoştinţă că şcoala noastră urma să însoţească o unitate militară ce se deplasa spre Munţii Tatra. Până seara, au fost rechiziţionate căruţele şi caii din sat. S-au încărcat corturile, materialul didactic, staţiile de emisie recepţie, armele şi toată zestrea şcolii. Sătenii s-au adunat şi au dat şi ei o

mână de ajutor la pregătirile de plecare. Despărţirea de sătenii aceştia ospitalieri şi respectuoşi ne-a mâhnit inima. Pretutindeni vedeai pâlcuri de fete plângând, alături de elevii trişti, care-şi luau rămas bun de la ele şi le promiteau că le vor scrie de acolo unde vor ajunge. După ce-am mers toată noaptea pe un drum de ţară, spre ziuă ne-am întins corturile să ne odihnim… Am fost treziţi din somn de bubuituri puternice de tun, care se auzeau nu prea departe de locul unde ne aflam. Folosind mijloacele de observaţie ce le aveam, am putut vedea în depărtare şoseaua asfaltată, pe care se scurgeau trupele motorizate sovietice, înaintând spre Cehoslovacia. A intrat în acţiune şi temuta armă „Katiuşa”. Parcă se concentraseră toate tunetele din cer asupra sectorului unde ne aflam. Cu greu am putut ţine în

frâu caii, care, speriaţi, au răsturnat vreo patru căruţe. Eram oarecum dezorientaţi, unitatea militară cu care trebuia să facem joncţiunea nu se afla la punctul de întâlnire. Spre seară, a sosit la noi o motocicletă „Tundap”, în care se aflau trei dintre cei patru ofiţeri care ne aduseseră ordinul de plecare de la Paniova. De data aceasta, în ordin se specifica să ne întoarcem în ţară, urmând traseul prin defileul văii Jiului, ca să nu stânjenim celelalte unităţi militare ce se aflau în drum spre Cehoslovacia. Ordinul era însoţit de o diagramă a punctelor de odihnă şi a centrelor de alimentare cu nutreţ pentru cai. Voi trece peste toate peripeţiile întâmplate în drumul nostru până am ajuns la punctul terminus, în comuna Comana, dincolo de Bucureşti, unde ne-am instalat cu tot calabalâcul în fostele barăci

nemţeşti, în care fusese o unitate de goniometrie.

ALT MARE SPECTACOL DE HIPNOTISM

„Sugestie, telepatie şi catalepsie”. Aşa era intitulat afişul scris frumos, în culori, de colegul nostru Voinescu. Spectacolul s-a ţinut la două luni după instalarea noastră în barăcile de la Comana şi a fost aprobat de comandantul şcolii noastre. O echipă de elevi, sub îndrumarea prietenului meu Fănel Cârciumaru, a lucrat o zi întreagă să transforme baraca mare ce ne servea de sală de spectacol. A fost montată o scenă, cu cortină în două părţi, acţionată de sfori pe scripeţi. S-au camuflat geamurile şi s-au adus bănci pentru spectatori. Colegul nostru Flintă Olteanu a fost instalat în funcţia de casier la uşa de la intrare. Deşi în

afişele lipite prin comună se specifica ora de începere nouăsprezece, la orele optsprezece toate băncile erau ocupate de spectatori. La orele optsprezece şi patruzeci şi cinci de minute au sosit şi ofiţerii, împreună cu soţiile, ocupând locurile din faţă, rezervate special pentru ei. Când mai rămăseseră trei minute până la începere, m-am apropiat de cortina închisă şi am privit insistent publicul prin două orificii decupate în cortină, la nivelul ochilor mei. În felul acesta, cuprindeam pe toţi din sală cu privirea, fără ca ei să mă vadă. Alături de mine, dormea profund pe un scaun elevul Şoflete. Îl hipnotizasem special, ca prin voinţa mea să-mi amplifice puterea de sugestie prin adunarea matematică a undelor creierului meu, ale lui şi ale lui Fănel marinarul. Priveam, aşa cum vă spuneam, sala şi

dădeam mental sugestie celor de acolo că timpul trece înzecit de repede pentru dânşii. Lumea, agitată, făcea zgomot, bătea din picioare şi mâini, cerând ca spectacolul să înceapă imediat. Când ceasul meu arăta exact orele nouăsprezece, şi răbdarea celor din sală ajunsese la limită, cortina s-a dat de o parte şi eu am apărut pe scenă, întrebând spectatorii ce s-a întâmplat de sunt aşa de nemulţumiţi. A răspuns comandantul şcolii, zicând:

— Bine, camarade, aceasta este punctualitate militară? Spectacolul trebuia să înceapă la orele nouăsprezece.

— Da, domnule colonel, şi vă întreb cu respect cât arată ceasul dumneavoastră? Toţi cei din sală care aveau ceas îl consultau miraţi. Tot aşa şi colonelul. Acesta era primul număr din spectacol şi-mi reuşise cu

brio. A urmat numărul doi. A fost chemată pe scena o persoană dintre spectatori. S-a prezentat o doamnă îmbrăcată într-un superb costum naţional. I-am spus să se gândească la ceva care o interesează. L-am întrebat pe Şoflete, care era în stare de transă hipnotică, aşezat pe un scaun.

— La ce se gândeşte doamna?

— La soţul său, care este plecat pe front şi de care are veşti că se află mort. Adevărul este că nu este mort şi curând va primi veşti bune de la dânsul. Femeia a îngenuncheat, şi-a făcut cruce şi a spus:

— Dă, Doamne să fie aşa! (Aşa a fost. S-a dovedit mai târziu). A urmat un număr de sugestie în masă. Am spus spectatorilor să scoată fiecare batista şi să se gândească la parfumul preferat. Aşa au avut impresia toţi că savurează parfumul la care se gândeau.

Un tânăr de vreo douăzeci de ani s-a apropiat de scenă, reclamând că lui nu-i miroase a liliac, aşa cum s-a gândit. L-am privit fix în ochi şi i-am spus să mai miroasă o dată batista. A strănutat puternic, ochii i s-au umplut de lacrimi şi cât pe-aci să vomite. Îi sugerasem că batista lui miroase a hidrogen sulfurat A urmat un număr distractiv, prezentat de şapte inşi în stare de hipnoză. Unuia i-am sugerat că este lup şi urla de răsuna baraca. Altul era în postură de berbec şi împungea stâlpii de sprijin ai barăcii de ziceai că acum se prăbuşeşte peste noi. A urmat un număr de senzaţie. Colegul nostru, Simionov, s-a instalat pe scenă cu acordeonul în braţe. Am spus unui spectator să se gândească la un cântec. Imediat Simionov a început să cânte din acordeon cântecul „Tudoriţo nene”. Altul s-a

gândit la cântecul „Glasul roţilor de tren”; altul la „Ţărăncuţă, ţărăncuţă” şi aşa mai departe. Toate cântecele la care se gândeau cei din sală le interpreta

Simionov din acordeon ca şi când cineva i-ar fi şoptit interpretului gândurile lor. Domnul comandant a întrebat: „Eu la ce cântec mă gândesc?”. Imediat în sală a răsunat marşul „Aida” de Verdi. De data aceasta am pus şi eu mâna pe vioară şi l-am acompaniat pe Simionov. În sală domnea voia bună, lumea era impresionată de spectacol. A urmat cel mai interesant şi cel mai greu număr. Starea de catalepsie şi levitaţie. Pentru acest număr se prezentase în mod voluntar, din sală, o tânără de vreo 18 ani. După ce i-am sugerat starea de înţepenire totală a muşchilor, am aşezat-o cu capul şi picioarele pe speteaza a doua

scaune depărtate unul de altul. Cu un efort deosebit de gândire îi sugeram tinerei că de acum părăseşte scaunele, înălţându-se spre tavan. Pentru acest număr formasem opt elevi cu putere mare de concentrare a gândurilor, care acum mă ajutau. Simţeam puterea rezultată din însumarea gândurilor lor cu gândul meu. De pe frunte mi se prelingeau broboane mari de transpiraţie şi o vibraţie puternică a corpului meu făcea să tremure şi corpul înţepenit al fetei. S-a produs un fenomen de rezonanţă, din care a rezultat dispariţia forţei de gravitaţie a tinerei fete, care s-a înălţat la vreo patru palme deasupra scaunelor, rămânând suspendata în aer, A trebuit să depun eforturi supraomeneşti pentru a readuce la normal fata, care a părăsit scena împleticindu-se. După terminarea

spectacolului, Flintă, casierul, s-a prezentat cu o căciulă plină cu bani proveniţi din încasări, plus ce pusese şi el deoparte pentru zile negre. Fănel, neîncrezător, i-a găsit la control ascunşi în turul pantalonilor. Cu aceşti bani au fost ajutate două familii nevoiaşe din comună.

ÎNTÂMPLĂRI ŞI PREMONIŢII

Întâmplările ce urmează nu respectă o anumită ordine cronologică. Le-am scris aşa cum mi-au venit în minte, scoţând în evidenţă împlinirea celor prezise cu ani şi ani în urmă. În mod special, am dat numele autentice ale personajelor, data şi locul unde s-au petrecut cele relatate, astfel ca oricând să poată fi verificate cele scrise de mine. În privinţa unor date – ziua, luna, anul – poate să existe o decalare. Asta datorită faptului că în decursul anilor am fost de

nenumărate ori percheziţionat de securitate şi mi s-au ridicat spre confiscare multe notiţe şi documente. Submarinul „Rechinul”, din al cărui echipaj de rezervă făceam parte şi eu, era plecat în largul mării, pentru efectuarea unor probe tehnice. Era însoţit de remorcherul „Istria”, la bordul căruia se afla, pentru eventuale evenimente nedorite, o echipă de scafandrii, sub comanda maiştrilor Miculescu şi Ciobanu, patru marinari, patru motorişti şi radiotelegrafistul Crăciunescu Iulian cu o staţie de emisie-recepţie tip „LORENTZ”, ce lucra pe unde lungi. Printre membrii echipajului de la submarin se afla şi Dan Gh. Oltean, din comuna Potlogeni. El se dovedise un excepţional mediu pentru şedinţele mele de hipnotism. Între noi se stabilise o legătură sufletească strânsă.

Dacă eu mă tăiam sau mă înţepam la un deget, aceeaşi durere, în acelaşi loc, simţea şi el, ceea ce era valabil şi pentru mine. Această stare de lucruri a fost mult studiată de ofiţerii şi doctorii Bacurban şi Satmari de la bord. De data aceasta, eu nu am însoţit echipajul submarinului. Rămăsesem la Nava Bază, din dispoziţia comandorului Lungu Cornel, să iau în primire cutiile cu hrană conservată. În timp ce aranjam pachetele pe zile de consum (ziua I-a a II-a, a III-a etc.), am simţit în tot corpul o moleşeală care m-a determinat să mă aşez jos lângă maldărul de cutii. O vibraţie puternică prin cap mă făcea să aud voci omeneşti agitate, amestecate cu ţiuituri în ambele urechi. Simţeam că mă cufund ca-ntr-un abis; apoi, într-o lumină, difuză, mi-a apărut chipul lui Dan împietrit de groază, cu ochii holbaţi,

ieşiţi mult din orbite, cu mâinile întinse spre mine, cerând ajutor. Alături de el, căpitanul Arhiriade, ajutat de un ofiţer tânăr, Greceanu, ţinea în mână o ţeavă din care ieşea fum, înnegrind feţele echipajului. M-am trezit lângă bătrânul combuzier Zgâr, strigând:

— Salvaţi-l pe Dan, salvaţi submarinul. S-au strâns în jurul meu mulţi membri ai echipajului şi auzind căpitanul Costăchescu de cele văzute de mine în starea de somn, a dat ordin să pornească încă un remorcher la locul unde se afla submarinul „Rechinul”, cu toate cele necesare intervenţiei. Această acţiune s-a dovedit extrem de utilă, într-adevăr, submarinul suferise o avarie mare şi cel de-al doilea remorcher a intervenit la timp. Era o seară plăcută din luna iulie a anului 19… Soarele încă nu asfinţise. Eu,

împreună cu doi marinari ne întorceam din oraş, mergând liniştiţi pe strada Tomis. Unul dintre însoţitorii mei era bufetier la Nava Bază Constanţa şi se numea Enache, celălalt era mecanic la submarinul „Delfinul” şi se numea Cosmineanu Tudor, văr primar cu mine. Din vorbă în vorbă, ajunsesem la un subiect ce mă viza pe mine.

— Măi Cosminene, mare şmecher este vărul ăsta al tău, a zis Enache, duce cu zăhărelul tot echipajul, făcând şedinţele alea de hipnotism în care eu nu cred şi n-am crezut niciodată.

— Bine, mă Enache, fă şi tu ce face el, dacă eşti în stare.

— Uite ce este, vezi domnişoara aceea din faţa noastră, s-o facă el, dacă este în stare, să-şi ridice fusta mai sus de genunchi. Într-adevăr, înaintea noastră, la vreo zece,

cincisprezece metri, o domnişoară înaltă, cu o pălărioară, albă. pe cap, mergea liniştită, cu paşi mărunţi. Eu mi-am zis în gând că n-ar fi rău să încerc să văd dacă-i pot subjuga voinţa, mai ales că Enache oferea o sumă de bani în caz de reuşită. Mi-am micşorat pasul, căutând să-mi acordez cadenţa în ritmul de mers al domnişoarei. Cu o putere de concentrare mare, am privita insistent în direcţia bulbului rahidian, dându-i mental sugestii. Mi-am închipuit că se afla stând în picioare pe-o plajă de la marginea mării. De acum, gândul meu o purta cum vream eu. Am văzut-o cum încerca cu picioarele adâncimea apei, făcând paşi mari şi rari. Aceeaşi paşi îi făceam şi eu pe trotuar, spre surprinderea rarilor trecători ce se opriseră şi se uitau nedumeriţi la mine şi la domnişoară. De acum în transă, fata înainta

precaută în apă, până ce valurile îi ajunseseră la genunchi. Bineînţeles, toate acestea pe care eu le vedeam în imaginea gândului meu se repetau şi în viziunea fetei. Deodată, şi-a ridicat fustiţa peste şolduri. S-a întors cu faţa spre mine, lăsându-şi poalele în jos. Mi-a adresat câteva cuvinte de ocară şi, plângând, s-a îndepărtat. Câteva trecătoare care fără să vrea asistaseră la această scenă se întrebau curioase:

— Cu ce i-a ridicat, dragă, măgarul ăsta poalele rochiţei, că distanţa între el şi fată era destul de mare? Nu am ştiut că domnişoara în cauză era nepoata maistrului principal de marină Dobre, de la N.M.S. Constanţa, care m-a pedepsit exemplar, când vestea acestei întâmplări a făcut înconjurul portului. Tot timpul cât îmi

concentrasem puterea de gândire asupra fetei, pentru a o influenţa, am simţit o forţă ce radia intens din mine, unindu-mi gândul meu cu al domnişoarei, pare s-a dovedit a fi o fiinţă extrem de sensibilă. Într-o şedinţă de spiritism ţinută la NJMLS. Constanţa, căpitanul Trandafirescu Decebal a pus următoarea întrebare mediului:

— Ce-mi poţi spune despre tatăl meu, care a murit în război în Bulgaria?… Mediul:

— A fost omorât de Mitev Gospodin şi se află înmormântat într-o groapă comună în localitatea… (al cărei nume l-am uitat) de pe malul Dunării. Întrebare:

— Cum aş putea să-l identific, că am intenţia să-l aduc în ţară, să-l înmormântez cu slujbă creştinească, aşa cum şi-a exprimat dorinţa înainte de a pleca în război? Mediul:

— Identificarea e foarte dificilă, pentru că dantura de aur la care vă gândiţi n-o mai are în gură şi numărul ce-l poartă scheletul pe piept nu corespunde. Este al şaselea schelet de la buza dreaptă a gropii şi are lipsă piciorul drept, mai jos de genunchi. Arcada ochiului stâng este spartă şi maxilarul de jos lipsă. Întrebare:

— Am şanse să-mi realizez această dorinţă, care, în fond a fost şi a sa? Mediul:

— Şansele sunt minime, dar cea mai bună soluţie este să mergeţi să aprindeţi o candelă şi să-i faceţi o slujbă religioasă cu un preot. La sfârşitul şedinţei, căpitanul Trandafirescu, cu ochii în lacrimi, a spus: – Şi totuşi voi face tot ce-mi stă în putinţă să-mi realizez această dorinţă, pe care tata a exprimat-o în scris. După mulţi ani, m-am întâlnit cu căpitanul respectiv, nu mai era

tânăr şi frumos, aşa cum îl ştiam. Dar m-a recunoscut şi mi-a spus că numai datorită şedinţei de spiritism făcută pe navă de mine a putut să-şi realizeze dorinţa şi să aducă în ţară osemintele tatălui său. Am participat la înmormântarea fraţilor Tocineanu, amândoi ofiţeri de marină. Cel mare cu gradul de amiral, cei mic cu gradul de comandor. Muriseră într-un accident de circulaţie, amândoi în Trabantul familiei. Această nenorocire fusese prezisă de mediu într-o şedinţă pe care am făcut-o chiar în locuinţa sa, care se afla pe strada Libertăţii, în apropiere de Calea Rahovei. Atunci, amiralul Tocineanu cântase la vioară cântecul „Avant de mourir” şi făcea haz de ce-i prezisese spiritul. Revin la ziua când, după înmormântare, familia m-a invitat şi pe mine, împreună cu alţii, la restaurantul

„Bucur” unde s-a servit vin spumos şi preparate din peşte, pentru sufletele celor doi dispăruţi. Printre cei din restaurant se afla un domn în vârstă la care mai toţi bărbaţii veneau şi se prezentau milităreşte, deşi erau mai toţi îmbrăcaţi civil. Am întrebat pe un cunoscut cine este domnul?

— E fostul amiral Măcelaru, mi s-a răspuns. M-am dus şi eu să mă prezint, dar nici nu am deschis bine gura că dânsul a făcut ochii mari şi a zis:

— Tu eşti fachirul de la submarin!

— Da, domnule amiral, eu sunt. Şi a continuat:

— Mă, ce dreptate ai avut atunci când ai făcut şedinţa de hipnotism şi spiritism. Mi-aduc şi-acum aminte răspunsul mediului, că România va pierde războiul, că un brâu roşu va încinge hotarele ţării, că eu voi fi

condamnat la moarte, dar nu voi ajunge în faţa plutonului de execuţie, că voi face ani grei de puşcărie, dar nu-mi vor putrezi oasele acolo. Aşa a fost, Fachirule, uite-mă ieşit din închisoare, după 17 ani de detenţie. Da, domnule Fachir, ai avut dreptate... În timpul cutremurului din 1977 mă aflam în sala cinematografului Scala. Îmi aduc bine aminte, rula filmul „În lumea circului”. Cu vreo douăzeci de minute înainte de a se produce cutremurul, m-a apucat, pe neaşteptate, o stare de nervi, o agitaţie şi un uşor tremurat a pus stăpânire pe mine. Cu cât voiam să mă liniştesc, cu atât deveneam mai neliniştit. Nici nu mai eram atent la film. Această stare de încordare o mai avusesem cu vreo treizeci de minute înaintea cutremurului din 1940. Dar, să le luăm pe rând şi vedem la ce rezultate vom

ajunge analizându-le. Cutremurul din 1940 s-a produs noaptea târziu. Locuiam pe timpul acela într-o vilă pe şoseaua Bucureşti – Ploieşti. Ocupam singur camera din faţă, de la etaj. În celelalte camere de la parter, mama şi tata dormeau în salonul mare, în camera din mijloc cele două surori, Lucreţia şi Melania, restul camerelor fiind împărţite celorlalţi fraţi. Sub scara interioară, care ducea la camera mea, dormea câinele nostru lup, Hitler. Cu vreo oră înainte de cutremur, am fost trezit din somn de urletele puternice ale câinelui. Până atunci nu se manifestase aşa. L-am auzit pe tata certând câinele, care s-a potolit. În casă s-a instalat liniştea, probabil că ceilalţi adormiseră. Eu am fost cuprins de o nelinişte, aşa cum v-am amintit că am avut-o şi la cutremurul din 77. Capul îmi vâjâia şi

tremurături puternice îmi zgâlţâiau tot corpul. Simţeam nevoia să ţip, să fug, să mă depărtez de casă. M-am ridicat din pat, am luat un halat gros peste pijama şi am ieşit afară, însoţit de Hitler. Aerul răcoros al nopţii m-a mai înviorat. Câinele scheuna înfundat, râcâind pământul cu ghearele. Corpul meu a început să vibreze puternic, ca şi când ar fi intrat în rezonanţă. Devenisem fără să vreau o sursă de energie şi simţeam transpiraţia cum mi se prelingea de pe cap pe frunte şi obraji. Aveam senzaţia că devenisem un intermediar între cer şi pământ. Deodată, pe cer, la orizont, au apărut lumini ca nişte flăcări roşiatice, câinii vecinilor au început să urle sinistru, găinile să cârâie, în timp ce pământul, cuprins de cutremur, se zbătea sub picioarele mele, săltându-mă în sus şi

lăsându-mă în jos, până mi-am pierdut echilibrul. Din casă se auzeau ţipetele celor care nu puteau ieşi. Se blocaseră uşile, pentru că vila se înclinase mult. Aşa cum v-am povestit mai înainte, cutremurul din 1977 m-a surprins în sala cinematografului Scala. Am avut aceleaşi simptome de nelinişte. Soţia mea, care se afla lângă mine, şi simţea cum îmi tremură tot corpul, se ridicase cu intenţia să părăsim sala. Mi-am adus aminte, ca prin minune, de stările ce le avusesem şi înaintea cutremurului din 1940, şi cuprins de căldură şi spaimă, am strigat: „Ieşiţi afară, că o să fie cutremur mare”. Operatorul a întrerupt filmul, şi în sală s-au aprins luminile. Lumea şi-a îndreptat privirile în direcţia unde mă aflam. Am lăsat capul în jos ruşinat. Parcă mă trezisem dintr-un somn adânc. Când

lumina s-a stins şi filmul a reînceput, o doamnă din scaunul alăturat i-a şoptit soţiei: „Duceţi-l acasă, cred că are friguri, că tot corpul îi tremură şi a început să aiureze”. Alt spectator a zis tare, încât l-am auzit: „O fi vreo puşlama care are intenţia să producă panică, cu scopul de a ciordi ceva”. N-a mai trecut mult timp şi întreaga sală a început să fie zgâlţâită de cutremur, din ce în ce mai tare. Geamurile se spărgeau sub presiunea pereţilor care se ondulau. Tavanul se zbătea, cernând peste noi moloz şi praf de var. Atunci am strigat:

— V-am spus să ieşiţi că o să fie cutremur! Când am ajuns acasă, se şi zvonise că sala cinematografului Scala se prăbuşise, prinzând sub dărâmăturile ei toţi spectatorii. Nu era adevărat, cea care se prăbuşise fusese sala cofetăriei Scala, aflată

în apropiere.

ŞI VISELE AU SEMNIFICAŢIA LOR, DAR DEPINDE DE FELUL CUM ŞTII SĂ LE TĂLMĂCEŞTI

Într-o noapte m-am sculat din somn foarte agitat Avusesem un vis foarte urât Am visat că fratele cel mare, Gicu, care era şef contabil, se afla într-o cuşcă cu gratii groase, printre alte cuşti cu animale, care se înşirau pe cheiul portului Constanţa. Eu eram căpitanul vasului în care se ambarcau cuştile cu animale ale circului pentru a fi transportate. M-am apropiat de cuşca în care se afla fratele meu. El mi-a arătat printre gratii o ceaşcă mare, cu urme de zaţ de cafea, închipuind limpede o cruce pe care scria Mircea. Era numele celui de-al doilea frate al meu. Simţeam că se va întâmpla o mare nenorocire în familia

noastră şi devenisem foarte trist. Ca de obicei, ne strângeam în fiecare sâmbătă şi duminica în casa bătrânească: se cânta, se dansa, se juca pocher, ne aminteam de năzbâtiile din copilărie, toţi erau veseli, părinţii, fraţii şi surorile. Singurul care era trist şi reţinut eram eu. După puţin timp, fratele cel mare, Gicu, a fost arestat, pe motiv că deturnase o parte din fondurile C.A.P.-ului unde lucra. Avocatul angajat de noi mi-a explicat că suma deturnată există, dar, conform legilor, plusul se înregistrează şi minusul se plăteşte. La proces, avocatul Oameniţă, plătit de noi, nici nu ştia pe cine apără. După câteva amânări, s-a dat sentinţa în procesul respectiv: 4 ani de închisoare şi plata prejudiciului, cu drept de recurs. Dar la recurs i s-a dublat pedeapsa, deci 8 ani de închisoare. Mircea, celălalt

frate, care era sigur că Gicu va primi o pedeapsă mică, a devenit foarte nervos, nu-i mai intra nimeni în voie, şi, într-o zi, i-a venit rău pe motocicletă, accidentându-se grav. În timpul acesta, eu îmi continuam visele sumbre, care mă puneau în legătură cu tot ce urma să se întâmple. Astfel, am văzut că eu, Gicu şi Mircea, ne-am prins de mână şi am început să urcăm un deal pe care erau trepte de ciment. La cea de-a 52-a treaptă, Mircea s-a împiedicat, a căzut şi a rămas acolo cu capul alungit ca un castravete. Eu şi celălalt frate am continuat să urcăm treptele în fugă. La cea de-a 62-a treaptă, a căzut şi el. Dar a rămas aşezat pe scară cu faţa în sus. Am continuat să fug în sus, pe scară, singur, până am ajuns în vârful dealului. Cum v-am povestit în rândurile de mai sus, Mircea s-a accidentat

grav şi după un chin de două luni a decedat, în vârstă de 52 de ani, în spitalul „Petrolul” din Ploieşti. Deci, în vis, cea de-a 52-a treaptă pe care căzuse. În noaptea în care a murit nu mă aflam lângă el. În schimb, l-am visat că era foarte tânăr şi a venit la mine, conducând un autobuz mare de culoare galbenă. M-a rugat să-i arăt drumul pe unde să iasă dincolo de hotarele oraşului, că de două luni se învârteşte pe străzi, într-o ceaţă deasă, şi nu vede nimic. L-am însoţit dincolo de barieră, prin ceaţă, el conducând autobuzul şi eu alergând pe jos, până a ieşit într-un loc luminos, cu multă verdeaţă. Eu m-am oprit, el a continuat drumul. Am apucat să-l întreb:

— Când te întorci, Mircea?

— Drumul meu este fără întoarcere, mi-a răspuns, şi a dispărut într-o clipă. M-am

trezit din somn foarte transpirat şi tot corpul îmi vibra ca o lamă de oţel prinsă în menghină peste care tragi cu un arcuş. M-am îmbrăcat în grabă, am luat un taxi şi în mai puţin de 20 de minute mă aflam la spital. Mimi, soţia sa, aprinsese o lumânare la capul celui dispărut, frângându-şi mâinile de durere. Dar nenorocirile din familie nu s-au oprit aici şi nici previziunile din visurile mele. După arestarea fratelui cei mare, veselia dispăruse din întâlnirile noastre familiale. Cât trăise, Mircea, se ocupase de soarta celui întemniţat. Strângea bani pentru pachetul cu alimente şi ţigări, plus bani pentru avocat. Solidaritatea în familie era proverbială, toţi contribuiau după puterile lor şi niciodată Gicu nu a rămas fără ţigări sau pachet cu alimente. După accidentarea lui Mircea, sarcina aceasta mi-

a revenit mie. Mamei noastre nu i-am spus nicio vorbă despre moartea lui Mircea, şi aşa era distrusă de durere, ştiindu-l pe cel mai mare copil la închisoare. De câte ori întreba de Mircea i se răspundea că e trimis în Germania la specializare şi că va veni curând. După înmormântarea fratelui meu, am visat că la colţul blocului unde locuia sora mea Lucreţia se afla un mormânt proaspăt şi pe crucea lui era scris „Mircea”. Alături, un alt mormânt, propriu-zis o groapă de mormânt, pe jumătate săpată şi o cruce ce urma să fie pusă, pe care era scris numele de botez al mamei inele: Marina. După puţin timp, o vecină a întrebat-o pe mama când face parastasul lui Mircea? auzind adevărul despre soarta celui de-al doilea copil, pe care noi i-o ascunsesem, mama şi-a pierdut cunoştinţa. A căzut, s-a

lovit la cap şi a paralizat. După trei luni de chinuri, în care timp a zăcut la pat, şi-a dat obştescul sfârşit, pronunţând numele celui mort. Visul meu cu mormintele de lângă bloc s-a repetat. De data aceasta, am văzut ambele morminte terminate. Timpul a trecut repede şi, după patru ani de detenţie, fratele cel mare a fost eliberat din închisoare. Regimul aspru de detenţie din Aiud şi alte închisori pe unde a fost mutat îi şubrezise rău sănătatea. La vârsta de 62 de ani, s-a dus şi el în lumea veşniciei. Deci, treapta a 62-a din visul meu, pe care vi l-am povestit. La o şedinţă de spiritism şi hipnotism, ţinută în familia Babone de pe strada Tomis din Băicoi, lua parte un grup gălăgios de tinere şi tineri, punând fiecare mediului câte trei întrebări. Ia venit rândul la dialog cu mediul celei mai frumoase

domnişoare din grup, Anişoara, care era fiica gazdei întrebare:

— Ce-mi rezervă viitorul apropiat? Răspunsul mediului:

– Un loc la cimitir. Pentru moment, toţi cei ce se aflau acolo au râs, crezând că mediul are chef de glume. Anişoara nu s-a sinchisit de răspuns şi, cu zâmbetul pe buze, a mai pus o întrebare mediului: – Cum îl cheamă pe viitorul meu soţ? Răspunsul mediului: – Dricul. De data aceasta nimeni nu a mai râs. Eu am întrerupt şedinţa şi am explicat că şi spiritele mai glumesc. Asta ca să nu stric atmosfera de veselie, dar în gândul meu ştiam că mândreţea aceasta de fată nu va mai apuca să îmbrace rochia de mireasă, păşind voioasă spre altar, în alaiul nuntaşilor. Sumbră prevestire: după aproape trei săptămâni de la această

şedinţă, Anişoara a fost găsită decapitată pe-o cale ferată în apropiere de Ploieşti. Acolo o găsise cantonierul de serviciu. Ucigaşul o aşezase special pe calea ferată după ce-i despărţise capul de corp, mizând pe faptul că, trecând trenul peste ea, anchetatorii vor fi duşi în eroare, crezând că-i vorba de o sinucidere. Nu o dată am avut în viaţă perioade critice, dar niciodată nu am disperat. Forţa aceasta miraculoasă, pe care am simţit-o în mine din copilărie, credinţa în reuşită şi voinţa, însoţită de o putere mare de concentrare, au constituit cheia reuşitei mele. Prin anul 1956, am fost pus pe liber din serviciul pe care-l ocupam la Comitetul Organizatoric A.V.S.A.P. Ştiam că numai cei ce nu-şi văd de treabă şi chiulesc sunt vizaţi. Dar eu, fără să mă laud, munceam înzecit, şi pentru subalternii mei

şi eram mult apreciat de superiori. Mi-am permis să-l întreb discret pe căpitanul Gheorghe, şeful de cadre, care-mi era prieten, în legătură cu motivul.

— Păi, întâi, a zis el, nu eşti membru de partid şi al doilea, tatăl tău a fost primar într-un partid istoric.

Mi-a venit să râd. Ştiam că tata fusese economist, şi când a venit la putere guvernul „Cuza-Goga” din al cărui partid făcea parte, într-adevăr, a fost numit primar la Floreşti. N-a apucat să-şi ia funcţia de primar în primire, că în şase zile a picat guvernul. Pentru aceste zile, cât a figurat în presă şi scripte ca primar, toată familia a tras consecinţe în timpul regimului comunist. Cum vă spun, am fost pus pe liber din serviciu şi unde mă adresam cu cerere de angajare la întreprinderi, uzine şi

instituţii, după ce mi se verificau actele, mi se răspundea: „Ne pare rău, dar posturile sunt blocate”. Treptat, treptat, economiile mele au scăzut vertiginos şi ajunsesem să mănânc o dată pe zi puţină marmeladă sau halva cu pâine. A venit timpul să nu-mi mai permit decât pâine goală şi să beau apă. Îmi ziceam în gând: „Doamne, Iisuse Hristoase, tu ai postit că ai vrut, patruzeci de zile cu pâine şi apă, pe când eu sunt constrâns de buget s-o fac şi nu se ştie dacă nu te-oi întrece”. Parcă Dumnezeu mi-a ascultat ruga. Întâmplător, m-am întâlnit cu colonelul Oganovici, care m-a întrebat, mirat, de ce am slăbit aşa? După ce m-a ascultat cu atenţie, mi-a zis: „Uite, ascultă la mine, la Ministerul de Interne au mare nevoie de un radiotelegrafist, care să cunoască bine şi radiotehnica”. După ce m-a

îndrumat unde să mă prezint, mi-a zis să nu spun nici în ruptul capului cine m-a informat. A doua zi, m-am prezentat la adresa indicată cu toate certificatele şi diplomele mele, plus Brevetul maritim internaţional de radiotelegrafist. La poarta de intrare era un tânăr plutonier proaspăt bărbierit, cu un zâmbet distins pe faţă. L-am salutat cu voioşie, privindu-l fix în ochi, şi i-am zis:

— Am venit să concurez pentru postul de radiotelegrafist ce-l aveţi liber. Fără să-mi verifice actele, plutonierul a pus mâna pe telefon, a format un număr şi a zis:

— Tovarăşe maior Mărgineanu, a venit tânărul pe care-l aşteptaţi. După puţin timp, a coborât pe scara interioară un ofiţer frumos, înalt, cu mustăcioară, care după ce mi-a strâns mâna, m-a bătut prieteneşte pe

umăr şi mi-a zis:

— Te aşteptam de alaltăieri. Ştii, trebuie să fii verificat de-o comisie de specialitate şi după ce-şi dă avizul favorabil începi serviciul, că verificarea de cadre este făcută de organele noastre. Poţi, în felul acesta, să iei în primire postul chiar mâine. În gândul meu îmi ziceam, Doamne, ce mă confundă! Cine ştie pe cine aşteptau, dar acuma dacă am intrat în horă trebuie să joc. Am fost introdus într-o sală mare, capitonată cu pânză roşie. La mijloc erau câteva scaune şi sala se prelungea cu un fel de scenă joasă, pe care se aflau, la stânga şi la dreapta, două staţii de emisie-recepţie tip LORENTZ ŞI REDIFON. Între ele, o tablă şcolară şi un birou masiv cu sertare. După puţin timp, a sosit şi comisia de verificare, care a ocupat toate scaunele. Un colonel m-

a întrebat dacă ştiu caracteristicile staţiilor respective. Lucrasem în Marină cu acest tip de staţii şi le cunoşteam bine. Am descris cu lux de amănunte tot ce ştiam şi pe tabla şcolară am calculat lungimea de undă în funcţie de schimbarea circuitelor oscilante ale fiecărei staţii. Comisia a fost foarte mulţumită.

— Ei, acum să trecem la partea practică, a zis un membru al comisiei, care purta peste uniformă un halat albastru, bine apretat. Ambele staţii sunt defecte, examinaţi-le şi spuneţi-ne în cât timp le puteţi depana, aveţi pe birou şi schemele de principiu. Am răspuns că nu am nevoie de scheme. După verificarea staţiei RODIFON am spus:

— Circuitul anodic este întrerupt, alimentarea filamentelor e în scurt-circuit

cu grilele supresoare. Cealaltă staţie avea condensatoarele de filtraj blocate şi trei rezistenţe dezlipite de la locul lor şi lipite aiurea.

— Bravo, a zis tovarăşul în halat, despre care am înţeles că-i inginer. Acum spune-ne în cât timp ai putea remedia pana?

— În cel mult 20 de minute – am răspuns.

— Să vedem şi minunea asta, şi al nostru eşti. Am luat trusa cu scule, ce se afla pe birou, cutia cu componente electronice şi am început depanarea. După un sfert de oră de muncă, totul a fost pus la punct. Dovada că, apăsând pe manipulator, becul de control cu neon se aprindea în ritmul emisiei. Am fost felicitat de toţi membrii comisiei şi mi-au urat serviciu plăcut. După plecarea comisiei, maiorul

Mărgineanu s-a instalat la birou, a deschis un registru şi a început să mă întrebe: numele şi prenumele, anul naşterii, localitatea etc.

— Dă-mi carnetul. Eu i-am dat buletinul.

— Nu ăsta, cel roşu. I-am dat carnetul de sindicalist, care avea copertele roşii. După ce l-a deschis, mi s-a adresat puţin enervat:

— Carnetul de partid îl vreau!

— Păi, nu sunt membru de partid, am răspuns eu cu părere de rău. A făcut ochii mari, s-a uitat mirat la mine, a scos din buzunar un notes, l-a consultat, s-a mai uitat o dată la mine şi m-a întrebat cine m-a trimis acolo.

— Nu m-a trimis nimeni, am venit eu, că am auzit vorbindu-se în tramvai că aveţi

liber acest post.

— Ia auzi, comedie, secretele noastre, discutate în tramvai! Aşteaptă tu aici, a spus, şi a ieşit din sală. Doamne, cum s-au năruit speranţele mele! Inginerul cu halatul albastru, când să iasă din sală, s-a adresat către maior zicându-i:

— Mărginene, îl încadrezi la categoria de salarizare maximă şi dacă are nevoie îi faci formele pentru un avans pecuniar. Atunci, în mintea mea, mi-am zis: când plec de-aici merg la Gambrinus, mănânc şi eu o friptură şi beau o halbă de bere, poate chiar două, că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap cu serviciul ăsta. Uşa de la intrare s-a deschis, făcându-mă să revin la realitate. În prag au apărut toţi membrii din comisie, care nu au mai luat loc pe scaune. Fiecare, de data aceasta, mă întreba cum de am ştiut de

existenţa postului liber de radiotelegrafist? Cine mi-a înlesnit intrarea în instituţie? Odată cu cei din comisie mai venise şi un individ scund de statură, grăsuţ la corp, cu chelie şi purtând ochelari cu lentile groase. Acesta mi-a spus să-l urmez. După ce am străbătut un culoar întortocheat, m-a introdus într-o cameră, în care se aflau două birouri şi trei scaune. A scos din sertarul primului birou un chestionar cu vreo patru foi mari, în care erau scrise numai interogative: Cum mă numesc? Unde sunt născut? Ce sunt părinţii? Dar bunicii? Ce politică au făcut şi câte alte întrebări, în total vreo cincizeci.

— Răspunzi corect la fiecare întrebare, în scris. Peste vreo oră şi jumătate, vin să văd ce-ai scris şi vom mai sta de vorbă. A ieşit, încuind uşa pe dinafară. Rămas singur,

mă gândeam la iluziile ce mi le făcusem. Am răspuns doar la câteva întrebări din chestionar: numele, prenumele şi unde m-am născut, specificând şi anul. Am sărit peste celelalte întrebări oprindu-mă acolo unde figura întrebarea dacă am fost în străinătate? Cu ce ocazie? Şi unde? Fiind marinar, am scris: Da, în Italia, Franţa Cehoslovacia, Viena etc. La celelalte întrebări nu am mai răspuns. Spre sfârşitul chestionarului era o pagină goală şi sus scria: Dacă mai are ceva de adăugat. Acolo am scris încet şi frumos: Dumnezeu mi-a îndreptat paşii spre locul unde sunt acum. Nimic fără Dumnezeu. Cel ce caută să mă pedepsească greşeşte şi pedeapsa se va răsfrânge asupra sa şi a familiei sale. Nu caut decât un loc de muncă şi-i voi găsi cu siguranţă. Daţi-mi drumul de-aici, că nu

sunt spion şi nici străin de ţară. Aici m-am născut, aici am crescut. Pentru această ţară şi poporul ei am luptat pe mare în timpul războiului şi sunt mândru că sunt român. Aşa să mă ajute Dumnezeu! Şi am iscălit. Mi-am lăsat capul între mâini şi cu coatele sprijinite pe birou am început să mă gândesc intens la cel ce-mi dăduse formularul să-l completez. Simţeam că o forţă magnetică radia din tot corpul meu, depărtându-se de mine. Peste ochii mei închişi s-a lăsat o lumină albăstruie şi atunci am văzut o încăpere luminată în care se afla cel vizat de mine, stând de vorbă cu doi ofiţeri. Auzeam până şi discuţia dintre ei:

— Îl fac eu, zicea dânsul, să-mi spună şi ţâţa care a supt-o de la maică-sa. În timpul acesta, eu îi dădeam sugestii mentale ca: „Vino şi dă-mi drumul să plec”. Vă precizez

că nu părăsisem biroul în care eram încuiat, dar forţa gândului meu trecuse prin zidurile încăperii. Deci, mă dedublasem. Continuam să-l privesc pe individ şi să-i sugerez ideea eliberării mele. Pe măsură ce-i priveam cu ochii gândului, faţa i se gălbejea, devenea nervos. S-a ridicat şi a pornit spre locul unde eram închis. Mersul îi era nesigur, fiind cuprins de o uşoară tremurătură. A descuiat biroul în care mă aflam şi fără să se uite la ce scrisesem pe chestionar, mi-a zis:

— Pleacă şi să nu mai dai pe aici.

— Vă rog, conduceţi-mă până la scară, i-am zis eu simţindu-l robul voinţei mele. S-a conformat, m-a luat prieteneşte de mână, am străbătut culoarul şi când am ajuns la scara interioară a strigat la cel care era de serviciu, altul decât cel de dimineaţă:

— Hei, Marine, dă-i drumul dânsului să plece. După vreo lună de zile, m-am întâlnit cu plutonierul cel scund, cu acel zâmbet caracteristic ce-i flutura pe faţă, cel care fusese de serviciu când m-am prezentat la M.A.I. pentru angajare. M-a recunoscut şi mi-a strâns mâna prieteneşte. Am vrut să-i cer iertare pentru consecinţele trase atunci când m-a lăsat să intru în instituţie fără să mă legitimeze. A râs cu poftă şi mi-a răspuns: „Tot datorită dumneavoastră am scăpat nepedepsit, că l-aţi influenţat pe şeful de cadre şi nici nu şi-a dat seama când v-a dat drumul să plecaţi. Noroc că un adjutant a fost martor când a strigat de pe scara de intrare, jos, la cel ce mă înlocuise, spunând să vă lase să plecaţi". Atunci mi-am dat seama că puterea de gândire, credinţa, voinţa şi influenţa personală au fost

elementele de bază care m-au scăpat şi pe mine de consecinţe. Vă mai povestesc o întâmplare din noianul celor petrecute şi răstălmăcite de mine. Din economiile mele, făcute din salariu, ajunsesem să depun la CEC suma de 10.000 de lei, pe două carnete de câte 5.000 de lei fiecare, cu câştiguri în autoturisme. La fiecare trimestru, după tragerea la sorţi, verificam dacă din cele două carnete a ieşit vreunul câştigător. Eram liniştit şi-mi vedeam de treabă. De altfel, nu-mi era nădejdea în cele două carnete pentru a-mi schimba vechea maşină D.K.W., pe care o îngrijeam şi mi-o reparam singur. Îmi era dragă şi-o botezasem cu numele de Mona Lisa, iar soţia mea îi zicea Rablisa, pentru că era veche, fabricată în anul 1939. Greu, ca dintr-un salariu de profesor să strângi bani pentru un

autoturism nou. Dar când vrea Dumnezeu se întâmplă şi minuni. Pe la începutul trimestrului doi al anului 1972, am început să visez, noapte de noapte, că merg la CEC să completez actele pentru a-mi ridica un autoturism „Dacia-1300”. Începuse să mă îngrijoreze situaţia visurilor mele, prea se repetau şi altceva nu mai visam, deşi nu-mi era gândul la aşa ceva. S-a publicat şi lista libretelor câştigătoare pe trimestrul doi. Am verificat carnetele, confruntându-le cu liste de pe ziar. Unul din librete avea numerele mâzgălite de prea multă cerneală de la maşina de tipărit. N-o fi tocmai el câştigător, mi-am zis, şi am verificat celălalt libret. Până la urmă, nimic. Visul cu câştigul s-a repetat şi în următoarele nopţi. Mă hotărâsem să mă destăinui unui psihiatru, dar nu a mai fost nevoie. Într-o dimineaţă, a

sunat telefonul şi o doamnă cu o voce dulce a zis:

— Aici agenţia CEC, casa domnului profesor X?

— Da, doamnă.

— Suferiţi de inimă?

— Nu, păcatele mele, am o inimă de leu.

— Atunci vă anunţăm că figuraţi pe lista fericiţilor câştigători de autoturisme.

— Of, Doamne, am exclamat eu nervos, iar visez.

— Nu, domnule, nu visaţi. Vom veni la dumneavoastră să vedem libretul. Am lăsat receptorul pe telefon şi mă gândeam: este vis, că altfel mă chemau la CEC cu libretul, nu m-ar fi anunţat că vin ei la mine. Este adevărat ca agenţia CEC era situată în Piaţa Progresul, vizavi de blocul în care locuiam,

deci foarte aproape. Soneria de la intrare m-a făcut să mă conving că nu era un vis. Am primit în casă pe cele două doamne de la CEC şi le-am arătat libretele.

— Acesta-i cel câştigător, a zis una dintre doamne, arătându-mi carnetul cu numărul neclar din cauza cernelii prea gros aplicată la tipărit. Mi-a venit în gând o idee: am scos din sertarul şifonierului şase sute de lei, ce-i aveam de rezervă. Am dat unei doamne 300 de lei şi celeilalte 300 de iei, zicând în gând: „Dacă-i vis, să piară odată cu banii daţi. Dacă-i realitate, cu atât mai bine”. Doamnele au băgat banii în poşete, rostind scuzele de rigoare: „Vai, nu trebuia, noi am vrut să vă facem o bucurie. În noaptea următoare şi în următoarele nopţi nu am mai avut visele ce-mi prevesteau câştigarea autoturismului, dar nici somn n-

am mai avut. Mă sculam din pat şi plecam să studiez mai bine autoturismele „Dacia”, care erau destul de rare pe timpul acela. Într-o noapte, când nu aveam somn, împins de curiozitate, am pornit-o spre staţia de tramvai Toporaş să mai văd „Daciile” care erau parcate în faţa blocurilor. Le vedeam eu şi ziua, dar noaptea parcă aveau un farmec aparte. După ce am studiat vreo patru maşini, la a cincea am pus mâna streaşină la ochi, să văd mai bine în interior, unde proprietarul montase la bord un ceas strălucitor şi aşezase peste perne şi spătar blănuri albe. Aşa o să fac şi eu, îmi ziceam, dar n-am apucat să-mi termin gândul că o mână puternică m-a apucat de ceafă ca un cleşte uriaş şi o voce gravă mi s-a adresat:

— Hotărăşte-te odată pe care vrei s-o spargi! Norocul meu a fost că unul dintre

membrii echipajului din maşina poliţiei îmi fusese elev şi m-a recunoscut ca om cinstit. Cu toate acestea, n-am fost scutit să nu fiu dus la postul de poliţie de pe strada Stoian Militaru şi să dau o declaraţie despre plimbările mele nocturne. Am specificat că am câştigat la CEC prin carnetul 764 – 208 – 4386, la tragerea la sorţi a trimestrului doi 1972 (nr. curent din ziarul „România Liberă" din ziua de 29 iulie 1972, pag. a 7-a) şi nu mai am somn până nu intru în posesia ei. Nu pot încheia rândurile de faţă până nu vă relatez şi o altă întâmplare petrecută mai recent. După ce primisem trei diplome de onoare din partea organizaţiei de pionieri pentru merite deosebite în munca cu elevii, am fost primit în rândurile membrilor de partid, la sectorul 5. Totdeauna eram o prezenţă activă la învăţământul de partid.

Asta nu însemna că nu aveam şi eu vederile mele politice, pe care nimeni nu le putea exprima liber. Prin luna iunie a anului 1989, am început să visez că multă lume, femei, bărbaţi şi copii, lucrau la destrămarea centurii roşii ce încingea hotarele ţării. Visul se repeta şi se îmbogăţea cu noi amănunte. Astfel, vedeam că brâul roşu ce încingea ţara, era legat cu 72 de panglici de coroana unui stejar ce se afla la mijloc.

Frunzele stejarului începuseră să se îngălbenească şi să le bată vântul din toate direcţiile. Curenţi de aer, însoţiţi de ploi acide, decolorau pânzele roşii şi panglicile cu care era legat stejarul. Presimţea că regimul comunist din România se clătina, după cum mă avertizau visele. Aşa că m-am hotărât să nu mai plătesc cotizaţia de partid.

— De ce, tovarăşe? m-a întrebat mizată tov. Kovaci, secretara de partid.

— Pentru că până la sfârşitul acestui an, regimul comunist din România va dispărea.

— Vai, tovarăşe, ţi-ai ieşit din minţi şi, punându-mi mâna pe frunte, să vadă dacă nu cumva mi s-a ridicat temperatura, a adăugat:

— Bine că nu-i altcineva aici să te audă, că ai păţi-o. De atunci, în fiecare lună când plăteam cotizaţia de partid, secretara mă ameninţa cu degetul şi făcea din cap semne de mustrare spre mine, iar eu îi răspundeam că nu s-a sfârşit anul. Între timp, visele mele politice au căpătat o frecvenţă din ce în ce mai mare. Furtuna ce lovea cu urgie stejarul şi brâul roşu se înteţea. Au urmat evenimentele de la

Timişoara şi în noaptea de început am văzut un preot catolic tămâind stejarul şi pe cei ce căutau să-l susţină să nu-l ia furtuna. Revoluţia a luat amploare şi s-a extins în toată ţara. Ultimul vis de acest fel l-am avut pe 24 decembrie, când am văzut stejarul năruindu-se şi din coroana lui au pornit spre cer două păsări mari negre şi altele mici şi sprintene, dar fără aripi, pe care lumea înfuriată căuta să le calce în picioare, spunând că au ciocurile otrăvite. Odată căzut, stejarul a prins sub crengile sale mii de oameni tineri şi bătrâni, ce lucrau la destrămarea chingilor roşii care legau hotarele ţării cu tulpina stejarului. Din pânzele roşii şi panglici, a ţâşnit sânge, ce a stropit blocurile, casele şi străzile oraşelor, în vuietul infernal al unui marş funebru.

Toate cele povestite în această carte

sunt evenimente petrecute şi redate fără nicio exagerare. Personajele poartă nume autentice şi multe sunt încă în viaţă. Pentru cei din MARINA REGALĂ ROMÂNĂ, am dat funcţiile şi gradele pe care le aveau în perioada respectivă. Am scris aceste rânduri pentru a pune la îndemâna celor care se vor ocupa cu elucidarea acestor fenomene un material bogat de studiu. Veşnic mi-am pus întrebarea şi mi-o mai pun încă: de ce dintre cei şapte copii, câţi am fost la părinţi, numai mie mi-a dat Dumnezeu harul tămăduirilor, precum şi celelalte însuşiri despre care relatez în această carte?